

www.salampnu.com

سایت مرجع دانشجوی پیام نور

- ✓ نمونه سوالات پیام نور : بیش از ۱۱۰ هزار نمونه سوال همراه با پاسخنامه
- تستی و تشریحی
- ✓ کتاب ، جزوه و خلاصه دروس
- ✓ برنامه امتحانات
- ✓ منابع و لیست دروس هر ترم
- ✓ دانلود کاملاً رایگان بیش از ۱۴۰ هزار فایل مختص دانشجویان پیام نور

www.salampnu.com

عنوان درس:
جغرافیای آبها
(رشته جغرافیا)

تالیف: جمشید جداری عیوضی
(۱۳۷۳)

انتشارات دانشگاه پیام نور

تهیه کننده: دکتر زهرا عربی
«عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور»
سال ۱۳۸۵

هدف کلی درس:

هدف کلی این درس آموزش معلومات و نکاتی است که در بررسی جغرافیائی آبهای یک محل یا هر واحد جغرافیائی دیگر ضرورت دارد. در ضمن خطوط کلی پراکندگی آبهای کره زمین در صور مختلف خود بیان شده است.

جایگاه درس:

این درس مربوط به کارشناسی رشته
جغرافیا به ارزش ۲ واحد درسی می باشد.

آب اقیانوسها و دریاها به همدیگر پیوسته
و یکپارچه می باشد از این روی آنها را
«دنیای اقیانوس» نامیده اند.

مجموع آبهای کره زمین را که در سه
شکل جامد (برف

ویخ)، مایع (آب) و بخار آب در سطح ولایه
های بالائی پوسته قرار گرفته (آب کره
) نیز می گویند.

آب قابل دسترسی در آب کره از م.ل لوویچ

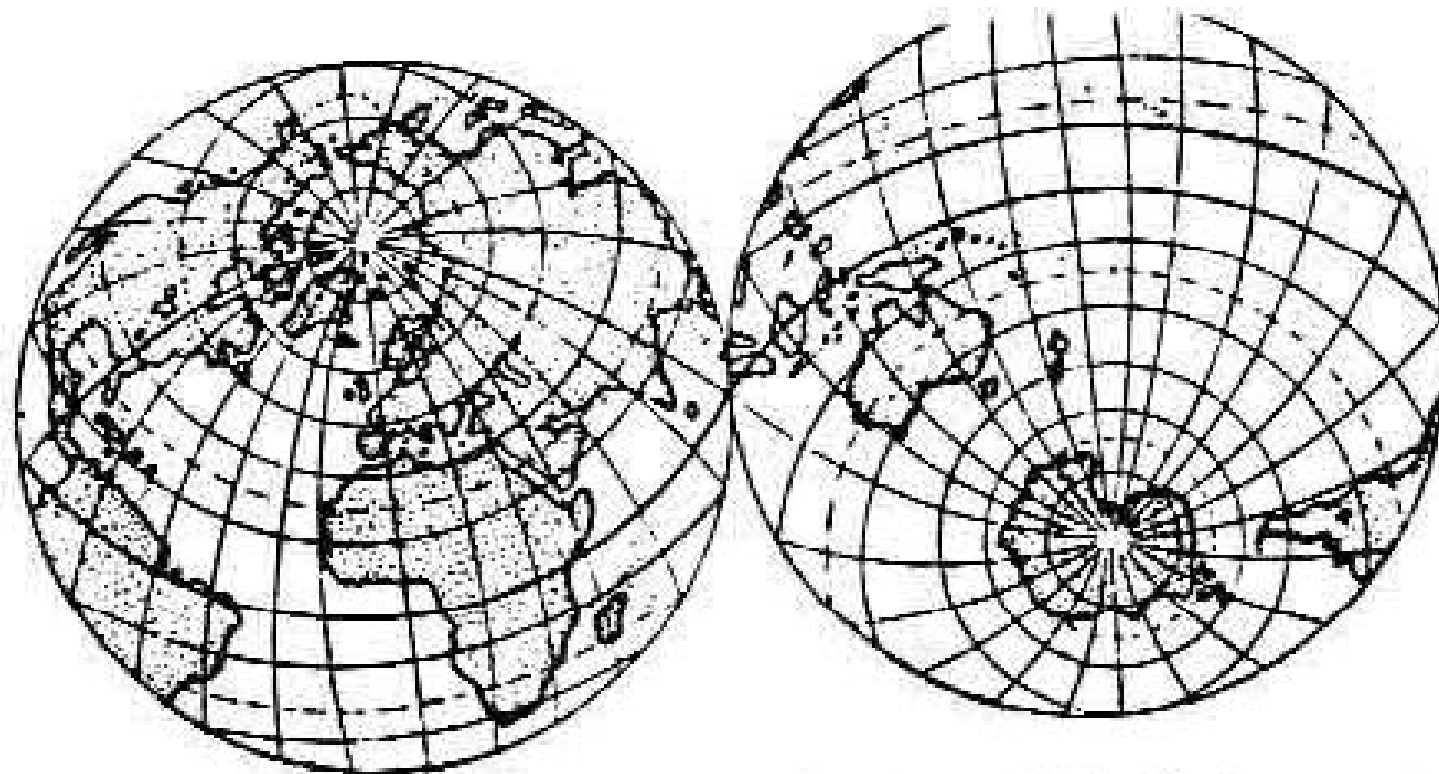
درصد کل	حجم به هزار کیلومتر مکعب	آب
۹۳/۹۳	۱۳۷۰۳۲۳	اقیانوسها و دریاها
۴/۱۱	۶۰ر۰۰۰	آبهای زیرزمینی قابل دسترسی
۰/۲۷	۴ر۰۰۰	آبهای زیرزمینی در منطقه فعال
۱/۶۵	۲۴ر۰۰۰	یخچالها
۰/۰۱۶	۲۳۰	دریاچهها
۰/۰۵۵	۸۳	رطوبت خاک
۰/۰۰۱	۱۴	بخار آب در هوا
۰/۰۰۰۱	۱/۲	رودخانهها
۱۰۰	۱۴۵۲۶۵/۲	جمع

در حال حاضر بر اثر فعالیتهای
آتشفشانی (درونی و بیرونی) مقداری
آب تولید می شود. این آب را برای
اولین بار وارد چرخه آب شناسی
می گردد «آب جوان» می گویند.

آبی که فرورفتگیهای بین قاره ها را پر کرده دنیای اقیانوس را تشکیل می دهد.
اختلاف عمده بین اقیانوس و دریا در میزان وسعت و ژرفای آنهاست در عین حال دریاها به سبب اینکه خشکیها ویا میان آنها قرار دارند از لحاظ ویژگیهای فیزیکی و شیمیایی آب نیز با اقیانوسها اختلاف دارند.

آب اقیانوسها دارای ویژگیهای مشترکی
است ولی دریاها که در کنار ویا میان
خشکیها جا گرفته تحت تاثیر شرایط
موضعی بوده و ویژگیهای آب آنها نه تنها
متفاوت از آب اقیانوسهاست، بلکه از این
لحاظ بین دریاها هم اختلافاتی دیده
می شود، از این رو به دو گروه دریاهای
کناری و داخلی تقسیم می شوند.

دانشمندان کره زمین را به دو نیمکره آبی
و خشکی نیز تقسیم کرده اند که در آن
قسمت اعظم آنها در یک نیمکره
و بیشتر خشکیها در نیمکره دیگر قرار می
گیرد. شکل (زیر) قطب نیمکره خشکی
در کشور فرانسه و قطب نیمکره آبی در
نزدیکی زلاند جدید قرار دارد.

نیمکره خشکی و نیمکره آبه، (۶)

تغییر سطح اقیانوسها
تغییر سطح اقیانوسها را در مقیاس
جهانی، تغییرات استاتیک»
می نامند. عوامل مختلفی می تواند
سبب این نوع اقیانوسها شده و در نتیجه
نتیجه سطح مبنا (سطح اساس) را پائین
خواهد بود.

همچنین رسوب گذاری می تواند
باعث پر شدن حوضه های
اقیانوسی شده و یک تغییر سطح
مثبت به وجود آورد این نوع تغییر
نیز به «سدیمانتهو-استاتیسیم» موسوم
است.

سطح اقیانوسها ممکن است در نتیجه تغییرات ژئودتیک در مناطق مختلف به طور متفاوت تغییر یابد، به طور مثال چنانکه سرعت حرکت وضعی زمین کمی افزایش یابد، در اثر نیروی گریزاز مرکز آنها در منطقه استوا آماس کرده و در قطبین فرو خواهد نشست. تغییر مکان قطبین زمین هم می تواند سبب پیشروی و پسروی های مشابه گردد. عامل دیگری که می تواند سبب تغییرات استاتیک شود تغییر درجه حرارت آب اقیانوسهاست.

در دوران چهارم پیشروی وپسروی متناوب
یخچالها عامل اصلی تغییرات استاتیک
بوده است این پدیده را «گلاسیو-
استاتیسیم» می نامند. شواهد نشان می دهد
که در پلیوستوسن، یخچالها چهار بار در
نیمکره شمالی توسعه یافته و سپس عقب
نشینی کرده اند.

اقیانوسها و دریاها که نزدیک به ۷۱ درصد از
سطح کره زمین را می پوشانند «دنیای
اقیانوس» نامیده شده و مقدار آب آن ها حدود
۹۴ درصد از کل آب موجود در سیاه زمین
است.

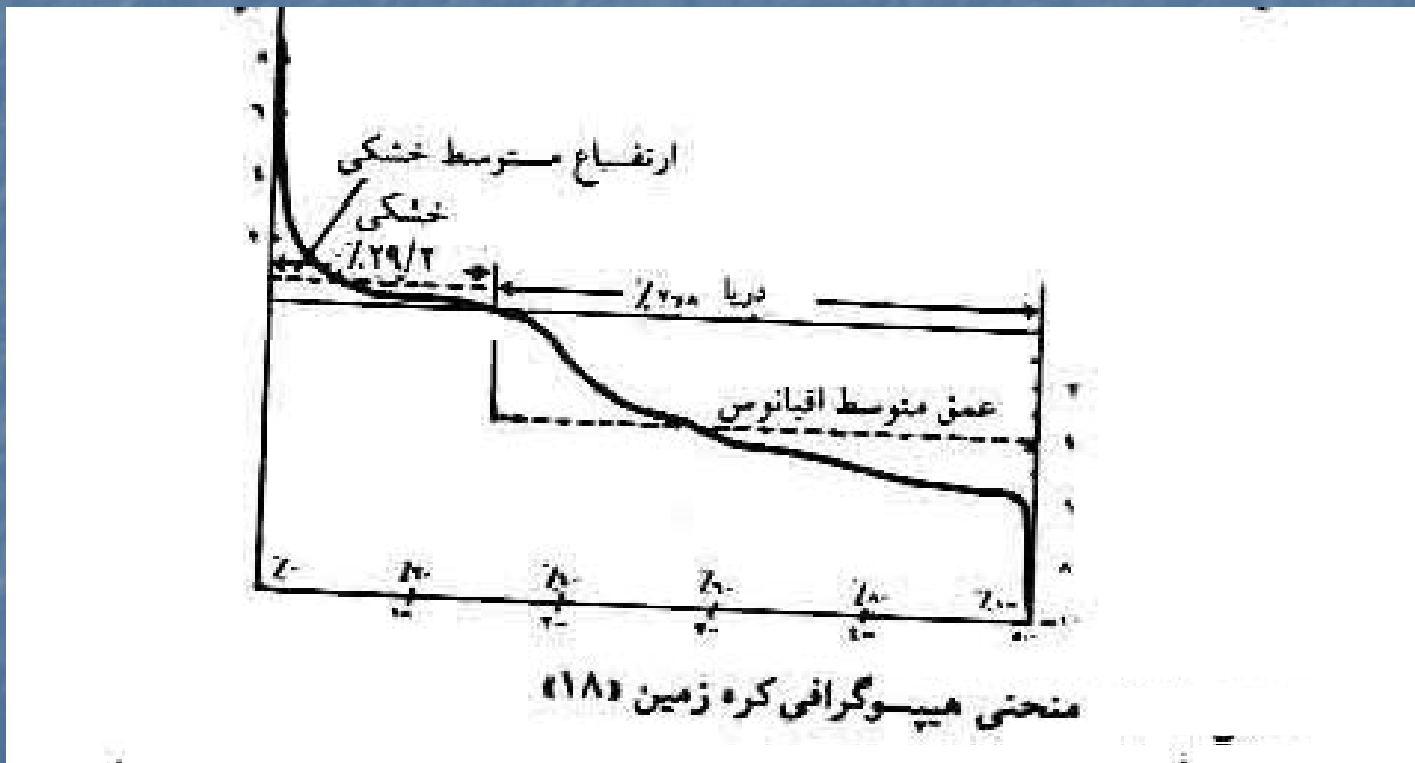
شش درصد بقیه که شامل یخچالها، دریاچه ها و
رودها و رطوبت خاک و بخار آب آتسمفر می
باشد بنام «آبهای قاره ای» گفته می شود.

آب از اقیانوسها تبخیر شده و بسوی
خشکیها رانده می شود. پس
از تراکم و بارش بالاخره به
اقیانوسها بر می گردد. این گردش
آب را در طبیعت «چرخه
آبشناسی» نامیده اند.

ژئورفولوژی کف اقیانوسها و دریاها
در نقشه هائی که از کف دریاها تهیه
می کنند برای نمایش شکل ناهمواری
از منحنی های هم ژرفا استفاده می
شود. همانطور که برای رسم منحنی
های هم ژرفا نیز باید عمق نقاط زیادی
از کف دریا اندازه گیری کرد.

به نقشه هایی عوارض زمین را در زیر
اقیانوسها به وسیله خطوط هم ژرفا
نشان می دهد نقشه های باتی متریک
می گویند. بدیهی است که هر
قدر مقیاس نقشه بزرگتر و «فاصله
ایزوباتها» کمتر باشد جزئیات بیشتری
در روی نقشه منعکس خواهد شد.

اختلاف ارتفاع بلندترین قله درروی خشکیها و پست ترین نقطه اقیانوسها نزدیک به بیست کیلومتر است. (شکل زیر)

پوسته زمین در زیر اقیانوسها خیلی نازکتر
از زیر خشکیهاست، تحقیقات به وسیله
امواج زمین لرزه نشان داده که
موهو (گسستگی موهورویچ) در
زیر اقیانوسها ۱۰ الی ۱۵ کیلومتر از سطح
آبها فاصله دارد. در صورتی که این فاصله
در قاره ها ۳۰ الی ۴۰ کیلومتر و در زیر
رشته کوههای جوان تا ۷۰ کیلومتر از
سطح خشکی می باشد.

کف حوضه های اقیانوسی در اعماق بیش از چهار هزار متر متشکل از چهار لایه به شرح زیر نشان داده می شود.

لایه	نوع رسوب	ضخامت (به کیلومتر)
۱	رسوبات نرم	۰/۴۵
۲	رسوبات سخت یا مواد آتشفشانی	۷۵/۱
۳	سنگهای بازالتی	۷/۴
۴	سنگهای اولترابازیک	

عوارض مهم کف اقیانوسها

دشتاب ناحیه کم عمق سواحل می باشد که از خط ساحل به طرف دریا کشیده شده است. عمق دریا در حاشیه دشتاب در تمام نقاط یکسان نیست.

شیب دشتاب کم و در اکثر موارد بطور متوسط حدود ۲ در هزار است. در روی شتاب عوارضی دیده می شود که تابع ناهمواریهای ساحلی است. پهنای دشتاب به توپوگرافی سواحل مجاور بستگی دارد.

دامنه قاره

دامنه قاره که شیب قاره ای هم نوشته می شود سطح شیب داری است که از حاشیه دشتاب شروع و تا اعماق زیاد ادامه یافته است نیمرخ این دامنه مقعر بوده و از دو قسمت تشکیل شده است قسمت بالائی شیب زیاد (حدود ۱۰ الی ۲۰ درصد) دارد. ولی در قسمت پائین، شیب از ۵ درصد بیشتر نیست.

تشکیل دامنه قاره ای در بیشتر نقاط
با حرکات تکتونیکی ارتباط دارد که یا
در اثر خم شدن طبقات به صورت یک
چین تک شیب و یا در اثر شکست به
شکل پرتگاه گسل در آمده است.
در مواردی هم دامنه قاره ای و دشتاب
در نتیجه تراکم موادی است که به دریا
وارد می شود.

۳- کانیهای زیر دریائی

دره های زیر دریا شبیه تنگه های عمیق
مناطق کوهستانی است که از نزدیکی
ساحل تا اعماق ۱۵۰۰-

۲۰۰۰ متر کشیده شده است و ویژگیهای
مورفولوژیکی این دره ها غالباً شبیه
کانیون ها است.

باین سبب کانیون ها زیر دریا نیز گفته
می شود.

در مورد چگونگی تشکیل دره های
زیر دریای عقاید مختلفی وجود دارد،
آنچه صحیحتر به نظر می رسد، نظریه
ای است که مطابق آن دره ها قبلاً
توسط رودها در خشکی حفر شده
وبعداً در اثر پیشروی دریا به دره
های زیر دریایی تبدیل شده است.

وجود شباهت زیادی از لحاظ شکل این
دره ها (در نقشه های باتی متریک
بزرگ مقیاس) با شبکه دره های روی
خشکیها و همچنین پیدا شدن قلوه
سنگهای آبرفتی در گل و لای بستر
آنها چنین می رساند که این دره ها
امتداد و دره رودهایی است که
خشکیها جریان دارند.

۴- حوضه های اقیانوسی

حوضه های اقیانوسی پهنه های وسیعی است که بر آمدگیهای به اشکال مختلف آنها را از همدیگر جدا می سازد. کف حوضه های اقیانوسی محل تراکم گل ولای می باشد به این سبب آنها را دشتهای مفاکی می گویند.

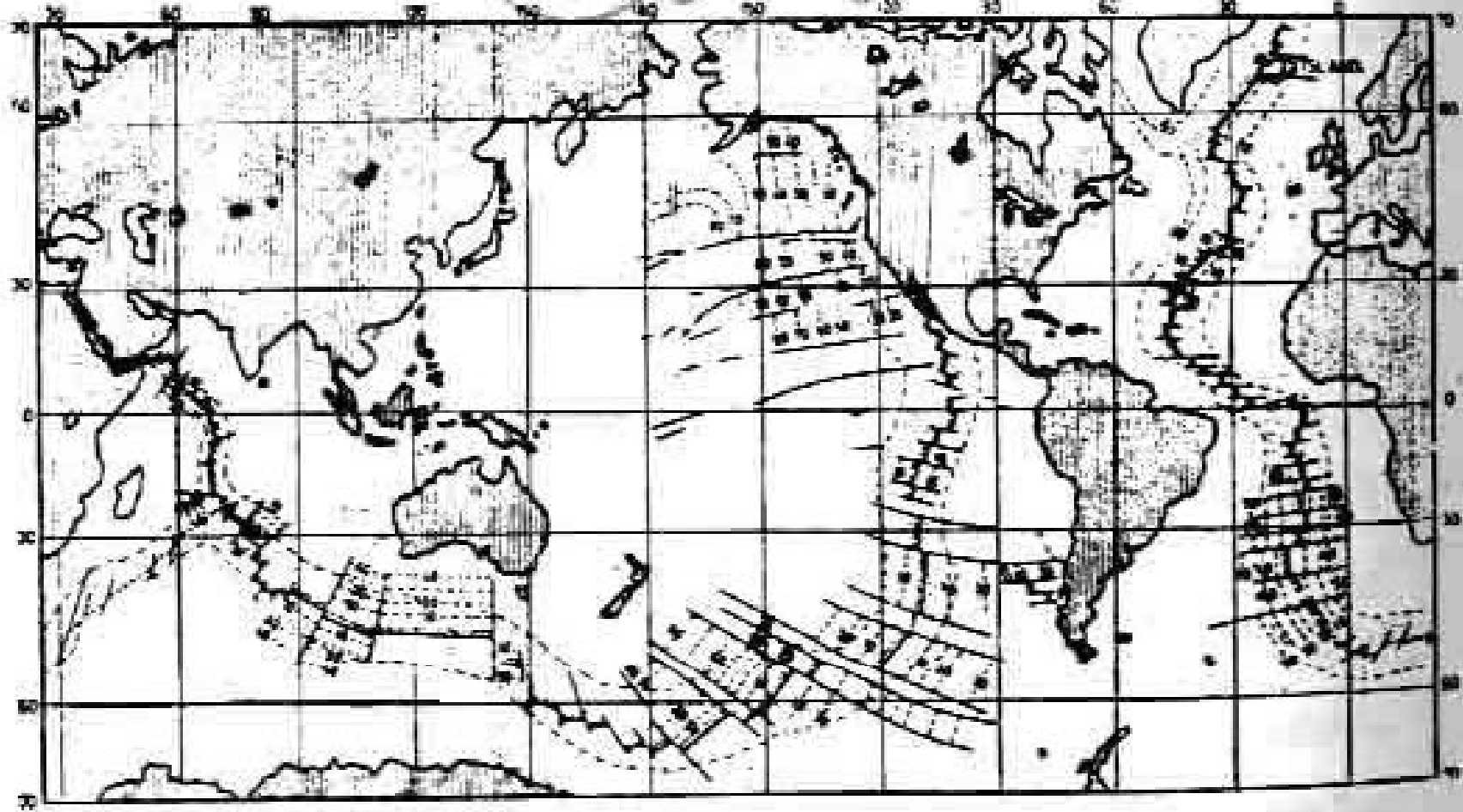
۵- قوس های جزیره و گودال های باریک

در حاشیه قاره ها، گودالهای باریک و عمیقی
به

شکل هلالی وجود دارد که اغلب یک رشته
جزیره با همان روند در کنار آن قرار گرفته
است. این گودالها عمیق ترین نقاط اقیانوسها
را تشکیل می دهند. عمق آنها عموماً بیش از
۶۰۰۰ متر است عمیق ترین آنها در کنار جزایر
ماریانا در اقیانوس کبیر قرار دارد.

پیدایش این سیستم به علت فرورفتن پوسته
اقیانوسی در زیر پوسته قاره ای است که از یک
طرف گودالهای باریک و عمیق را بوجود می
آورد و از طرف دیگر در نتیجه این پدیده
فعالیت آتشفشانی در محل برخورد دو پوسته
رشته کوهها و جزائر را ایجاد می کند. در مورد
شکل هلالی یا قوسی این سیستم توضیح قانع
کننده ای هنوز ارائه نشده است.

۶- رشته کوه‌های پشته اقیانوسی
مهمترین عارضه در زیر آبهای اقیانوسی
رشته کوه‌های عظیمی است که در طول
حدود شصت هزار کیلومتر (یعنی یک
برابرونیم پیرامون کره زمین) کشیده شده
است. شکل زیر چون اولین بار کف اقیانوس
اطلس مورد شناسایی و بررسی قرار
گرفته، لذا این رشته کوه‌ها را ارتفاعات
وسط اقیانوسی یا رشته‌های پشته نامیده
اند.

پراکندگی رشته‌های پستی و گسل‌های تبدیلی، ارقام سن سنگها را در دو

طرف ریفت بر حسب میلیون سال نشان می‌دهد.

۷- کوههای دریائی و کویرت ها

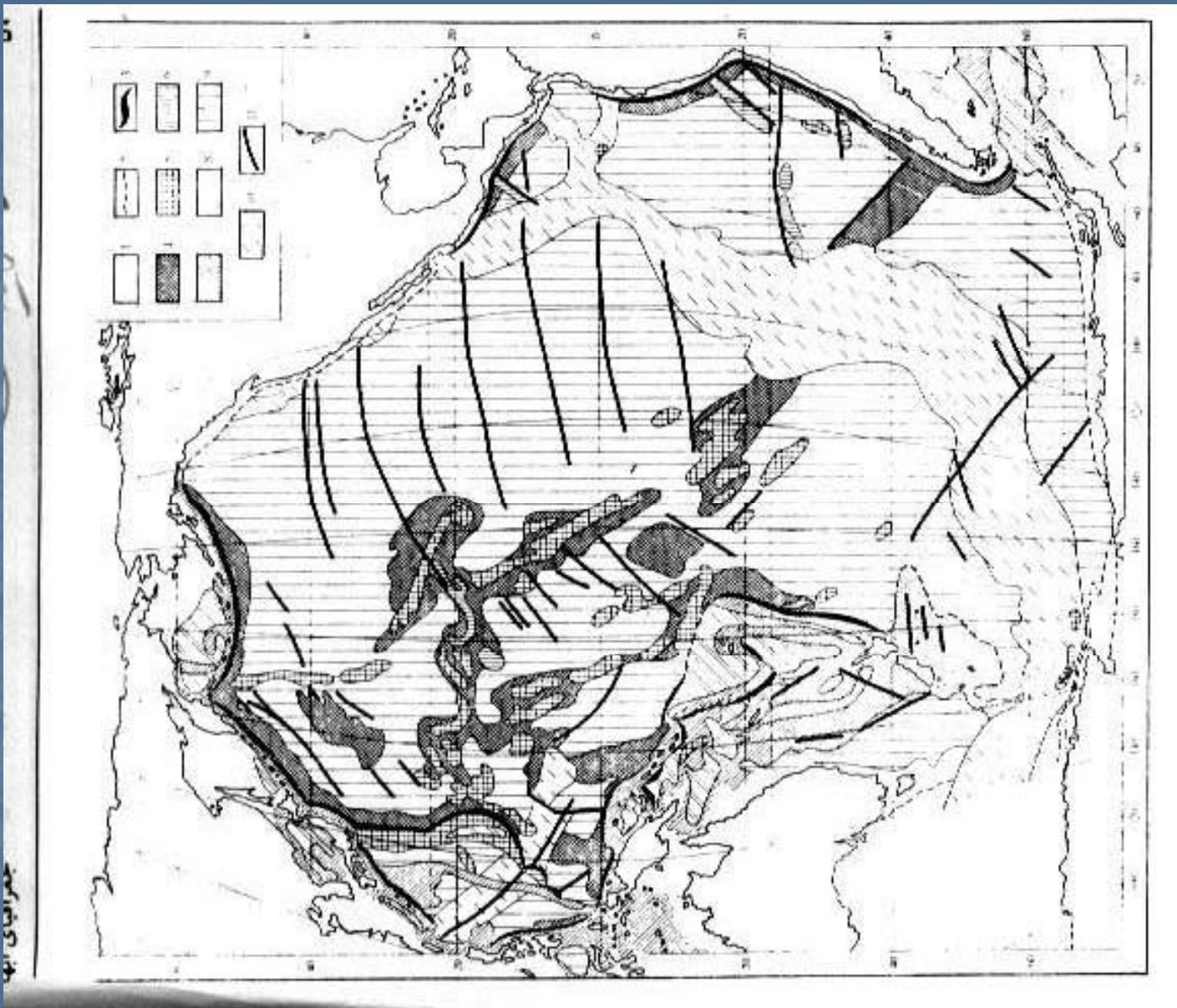
گویرت ها کوه های دریایی بشکل مخروط ناقص می باشند. اینها مخروط های آتشفشانی قدیمی هستند که زمانی تانزدیکی سطح دریا رشد کرده و قسمت فوقانی آنها بوسیله امواج یا جریان های دریایی سائیده شده است. بعد ها در نتیجه نشست کف اقیانوس در آب غوطه ور شده اند، این کوهها که به نام کاشف آنها گویرت نامیده شده.

رسوبات کف اقیانوسها

مواردی که در ترکیب رسوبات دریایی شرکت دارند، براساس منشاء به دو گروه بزرگ تقسیم می شوند:

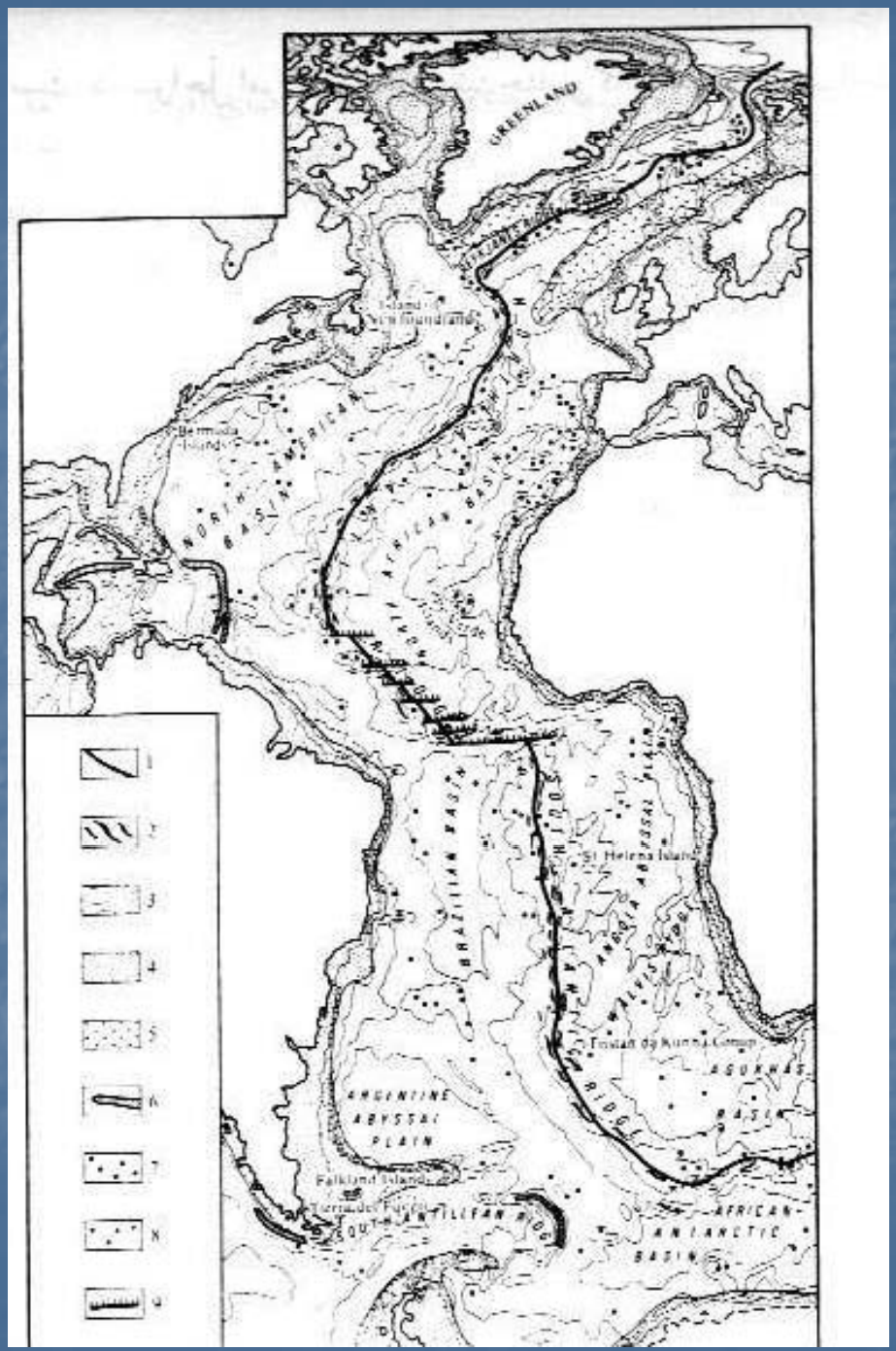
دسته اول منشاء خشکی (قاره ای) دارند، به عبارت دیگر از تخریب سنگهای خشکی ها حاصل شده اند.

دسته دوم منشاء زیستی دارند که از تجزیه لاشه جانداران دریا اعم از گیاه و حیوان بوجود آمده.

چهارمین نقشه

چشمگیرترین عارضه در اقیانوس اطلس
رشته پستی آن می باشد که تمام اعماق
اقیانوس را به بخش شرقی و غربی تقسیم
کرده است. این رشته با طول بیش از
۱۵ هزار کیلومتر در سراسر اقیانوس از
شمال به جنوب کشیده شده است.
رشته پستی اقیانوس اطلس تقریباً در وسط
اقیانوس قرار داشته و روند آن از
انحناهای خطوط ساحلی تبعیت

ویژگیهای آب اقیانوسها

الف- آب تنها ماده طبیعی است که در شرایط معمولی به سه شکل جامد، مایع و بخار یافت می شود.

از ویژگیهای جالب توجه دیگر آب در قدرت حلالیت آن است که از هر مایع دیگری بیشتر بوده و می تواند در زمان طولانی هر نوع جسمی را در خود حل کند.

نمکهای آب اقیانوسیه

آب اقیانوسیه شور است، بطوریکه حتی در کشاورزی و صنعت نیز نمی توان از آن استفاده کرد و علت شوری آن وجود نمکهای مختلف بویژه کلرور سدیم (نمک طعام) می باشد. در آب اقیانوسها اغلب عناصر طبیعی یافت می شود، از عناصر ساده طبیعی بیش از شصت نوع آن در آب اقیانوسها شناخته شده .

جالبترین و مهمترین ویژگی در آب
اقیانوسها وجود نسبت ثابت
در ترکیب املاح اصلی آن است
یعنی با وجود اینکه درجه شوری
بر حسب زمان و مکان تغییر می
کند، مقدار نسبی عناصر اصلی
تقریباً ثابت است.

املاح وعناصر دیگری در آب اقیانوس
وجود دارد که مقدار نسبی آنها در آب
ثابت نیست مهمترین آنها
فسفاتها، نیترا تها، نیتريت ها،
سیلیکاتها، مس، آهن، روی، منگنز است.
این املاح را که به مصرف تغذیه
پلانکتونها می رسد؛ «املاح تغذیه
ای» می گویند.

درجه شوری آب اقیانوسها

منظور از درجه شوری، وزن تمام نمکهای موجود در یک کیلوگرم آب اقیانوس در هر نقطه می باشد.

قابلیت هدایت الکتریکی آب و میزان انکسار نور در آن با میزان درجه شوری نسبت مستقیم دارد. از این دو ویژگی می توان برای محاسبه درجه شوری آب دریا استفاده کرد.

در قسمت اعظم آبهای سطحی اقیانوس
حدود تغییرات شوری بین ۳۳ تا ۷
در هزار و حد متوسط ۳۵ در هزار است.
به طور کلی درجه شوری در سطح
اقیانوس ها از استوا تا
برگشتگاهان (مدار راس السرطان
ورأس الجدی) افزایش یافته و سپس به
طرف قطب ها کاهش می یابد.

دراقیانوس منجمد شمالی آبها نسبت
به سایر اقیانوس ها کمتر شور است.
در این اقیانوس ناچیز بودن میزان
تبخیر و آب زیاد ورودخانه های بزرگ
آسیا و همچنین آب شیرینی که
در اثر ذوب یخها به آن اضافه می
شود، عوامل اصلی کاهش درجه شوری
است.

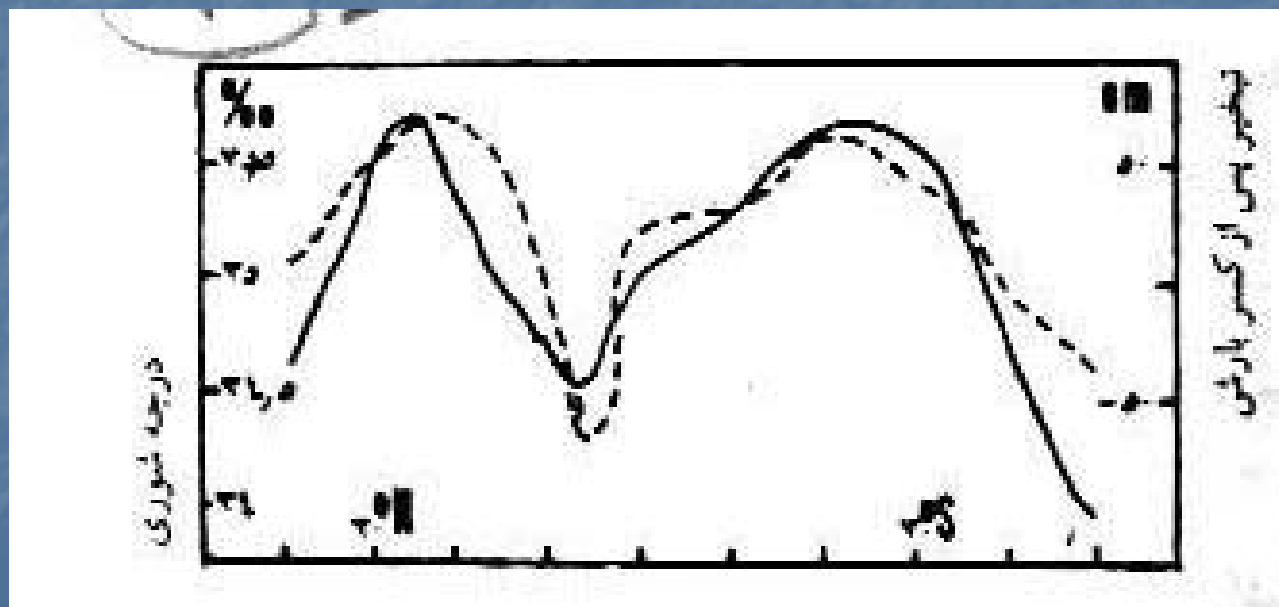
بارش زیاد به سبب وجود فشار کم، در منطقه استوا درجه شوری را پائین می آورد و علاوه بر آن آسمان در بیشتر اوقات ابری است و از شدت تبخیر می کاهد. در اطراف برگشتگاهان شدت تبخیر و کمی باران سبب افزایش درجه شوری آنها است.

آب رودخانه و همچنین جریانهای سرد
باعث کم شدن درجه شوری و بعضی
از سواحل می شود.

تغییرات درجه حرارت و بارش در عرض
سال باعث تبخیر درجه شوری آبهای
اقیانوسها در فصول مختلف می گردد.

به طور کلی در اقیانوسها درجه شوری
تابع میزان تبخیر است. در هر ناحیه
تبخیر زیاد باشد درجه شوری آب نیز
زیاد خواهد بود، بدیهی است درجه
گرمای باد، و میزان ابری بودن هوا
و رطوبت نسبی عواملی است که
در میزان تبخیر یک ناحیه اثر می
گذارد.

درجه شوری در دریا‌های کناری و داخلی به موقعیت جغرافیایی، میزان ارتباط با اقیانوسها و یا سایر دریاها و به تعداد و بده (دبی) رودخانه‌هایی که به آن می‌ریزد بستگی دارد.

در قسمت اعظم دریای بالتیک
درجه شوری حدود ۱۰ در هزار
بوده و در مقابل دهانه رودخانه ها
آب دریا تقریباً شیرین است. در این
دریا تمام عوامل برای کاهش
درجه شوری (تبخیر کم، بارش زیاد
و رودهای بزرگ) وجود دارد.

برعکس در دریا‌های سرخ درجه
شوری از حد متوسطی خیلی زیادتر
است. زیرا این دریا در کم باران ترین
مناطق واقع شده و نه تنها رودی به آن
نمی ریزد. بلکه شدت تبخیر نیز زیاد
است.

در دریای سرخ درجه شوری از شمال
به جنوب کاهش می یابد.

در هر نقطه اگر درجه شوری آب
در قسمتهای سطحی اقیانوس
از حد متوسط زیاد باشد به طرف
اعماق کاهش می یابد و برعکس
در تقاطعی که درجه شوری در
سطح از حد متوسط کمتر است به
طرف اعماق افزایش خواهد یافت.

از لحاظ تغییر درجه شوری نسبت به عمق،
دریای سرخ یک حالت استثنائی دارد. در
قسمت جنوبی این دریا درجه شوری در
سطح ۳۷ در هزار است. در عمق ۱۰۰ متری
به ۴۰ و از ۱۰۰۰ الی ۱۰۰۰ متر به ۶/۴۰ در
هزار افزایش می یابد علت این بی
قاعدگی جریان آبهای اقیانوس هند است
که با شوری کمتر بر روی آبهای شور و
سنگین دریای سرخ می آید.

در آب دریا گازهای مختلفی به صورت محلول وجود دارد که مهمترین آنها اکسیژن است. آب، اکسیژن را از هوا دریافت می کند در قسمت سطحی به علت اختلاط یاهوای مجاور میزان اکسیژن همیشه زیاد است. میزان اکسیژن در آبهای سطحی اقیانوس نسبت به فصول متغیر خواهد بود. در سطح اقیانوس مقدار اکسیژن محلول به طور کلی از قطبین به طرف استوا کاهش می یابد.

وزن مخصوص آب اقیانوسها

وزن یک سانتیمتر معکب آب خالص در $4/08$ درجه حرارت برابر یک گرم است که آن را وزن مخصوص آب می گویند.

وزن مخصوص آب دریا در دمای صفر درجه «وزن مخصوص نرمال» نامیده می شود. به طور کلی وزن مخصوص آب دریا تابع حرارت و درجه شوری است. افزایش نسبی وزن مخصوص باعث حرکات کنوکیسون می شود که در پیدایش جریانهای دریایی نقش مهمی دارد. برای اندازه گیری وزن مخصوص آب دریا از ترازوهای مخصوص واز دستگاهائی موسوم به پیکنومتر استفاده می نمایند.

رنگ و شفافیت آب دریا

رنگ طبیعی دریا آبی است که در حقیقت انعکاس رنگ آسمان می باشد. ولی به سبب وجود عناصر آلی و مواد معدنی در نواحی مختلف به رنگهای سبز، زرد و سرخ نیز دیده می شود.

رنگ آب دریا در عرض های بلند متمایل به سبز است. این رنگ به علت وجود پلانکتون های نوع دیاتمه می باشد. رنگ زرد در اثر وجود مواد تخریبی است.

در دریاهای سرخ و خلیج کالیفرنیا
وجود نوعی آلگ رنگ آب را مایل به
سرخ نشان می دهد، به موازات این
عوامل تغییر رنگ آسمان هم رنگ آب
دریا را عوض می کند. زمانی که
آسمان ابری است رنگ آب دریا تیره
دیده می شود.

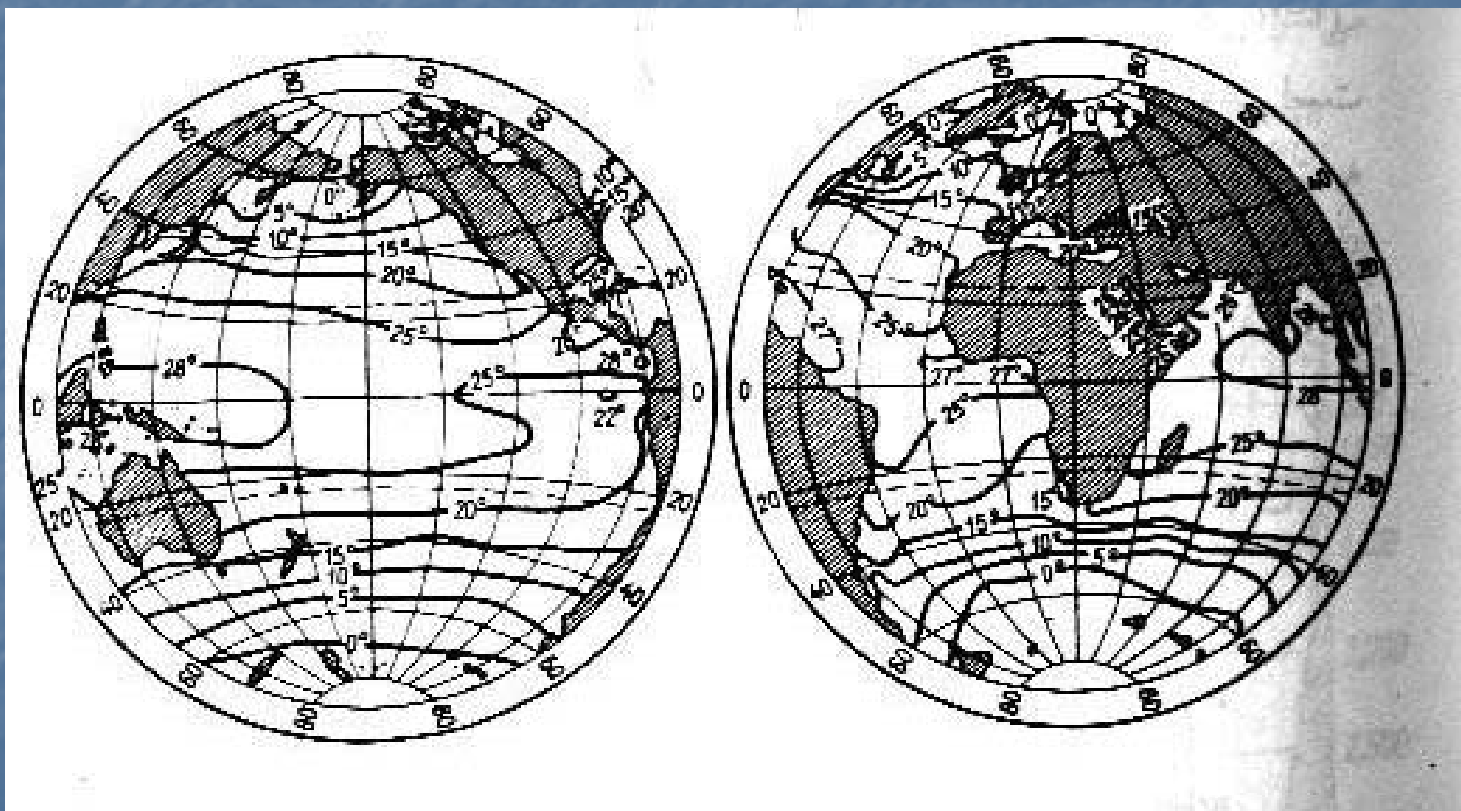
حرارت آب اقیاسها

دمای آب اقیانوسها یک ویژگی فیزیکی است که در نتیجه تبادل حرارت با محیط مجاور حاصل می شود. در آب نیز مثل سایر اجسام چگونگی حرارت حرارت به «گرمای ویژه» و قابلیت هدایت آن بستگی دارد. پراکندگی درجه حرارت در آبهای سطحی اقیانوسها، نحوه توزیع عمومی حرارت خورشید را در سطح کره زمین منعکس می کند.

نکته خیلی جالب این است که در هر سه اقیانوس حداکثر حرارت در شمال خط استوا دیده می شود و به عبارت دیگر استوای حرارتی اقیانوسها با استوای جغرافیایی کره زمین یکی نیست. این وضع تأثیر زیادی در روی جریانهای اقیانوس و دیگر پدیده های منطقه استوا دارد.

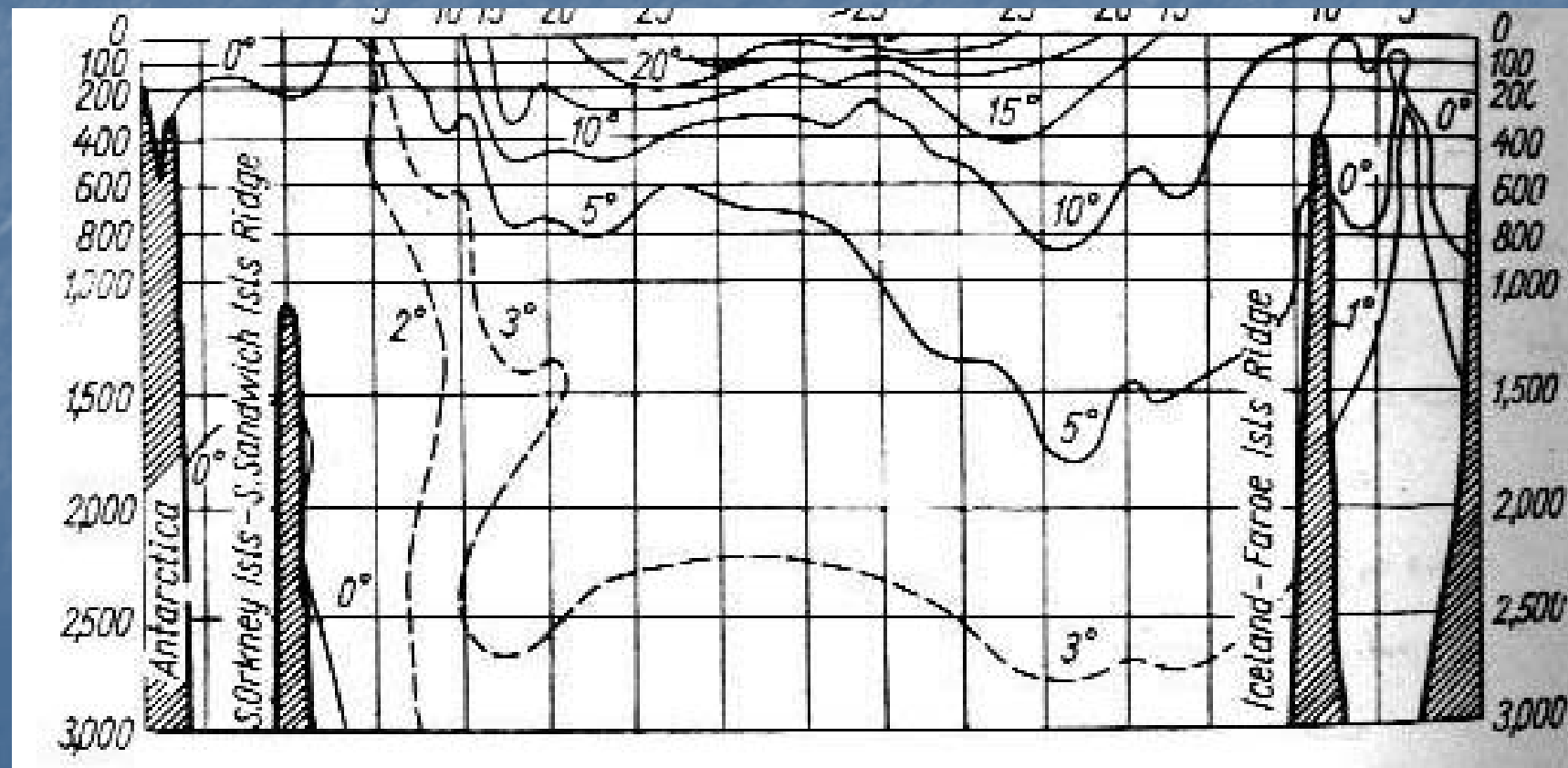
نکته دیگر سرد بودن آبهای نیمکره
جنوبی نسبت به آبهای نیمکره شمالی
است. علت آن عدم یکنواختی
در پراکندگی قاره ها در سطح کره
زمین و شکل آنها می باشد که
جریانهای گرم را بیشتر به سمت نیمکره
شمالی هدایت می کنند.

بین سواحل شرقی و غربی اقیانوسها نیز از لحاظ درجه حرارت تفاوت وجود دارد. به طور کلی عرضهای پست سواحل غربی گرمتر از سواحل شرقی است این بی نظمی ها ناشی از جریانهای سطحی اقیانوسها می باشد.

حرارت متوسط سالانه در سطح اقیانوسها (۱۸)

آب اعماق بیش از دوهزار متر تقریباً بیحرکت
است بدین سبب اعماق بیش از دوهزار متر
دارای گرمای ثابت می باشد.

یخهائی که در اقیانوسها دیده می
شود دو نوع متفاوت می باشد که
منشاء خشکی داشته به آیسبرگ یا
کوه یخ موسوم است، دیگری از یخ
بستن آب اقیانوس بوجود آمده
وبانگیز گفته می شود.

آیسیرگ زبانه های بزرگ یخ می باشد
که از حواشی انلاندسیس های
جداگشته و در آب شناور شده است.
آیسیرگ در خشکی تشکیل یافته و ضمن
آب شدن سبب کاهش درجه حرارت
و در عین حال پائین آمدن درجه شوری
آب دریا به طور محلی می گردد.

بانکیزا زیخ بستن آب اقیانوس بوجود می
آید. بانکیز لایه یخی وسیع ولی کم
ضخامتی است که در حقیقت از چند لایه
نازک تشکیل شده است.

بانکیزهائی را که از یک طرف به خشکی
چسبیده بانکیز ثابت می نامند. پاره ای
یخی که از کناره بانکیز ثابت جدا شده
و در آب شناور می باشد فلو گفته می شود.

حرکات آب دریاها و اقیانوسها

آب دنیای اقیانوس با تمام حجم خود همیشه در حرکت است. سرعت حرکت در سطح زیاد و بطرف اعماق تا حد نامحسوس، تغییر می کند. بدیهی است که علت حرکات، اختلاف انرژی در نقاط مختلف می باشد ولی شکل حرکت به نوع نیرو، جهت آن، همچنین به شکل حوضه ها، بویژه شکل سواحل مربوط می باشد.

حرکات آب دریاها و اقیانوسها عموماً تحت سه عنوان: جزر و مد، امواج و جریانهای اقیانوسی مطالعه می شود.

جزر و مد یا کشند

جزر و مد معلول نیروی جاذبه ماه

و خورشید بر روی کره زمین

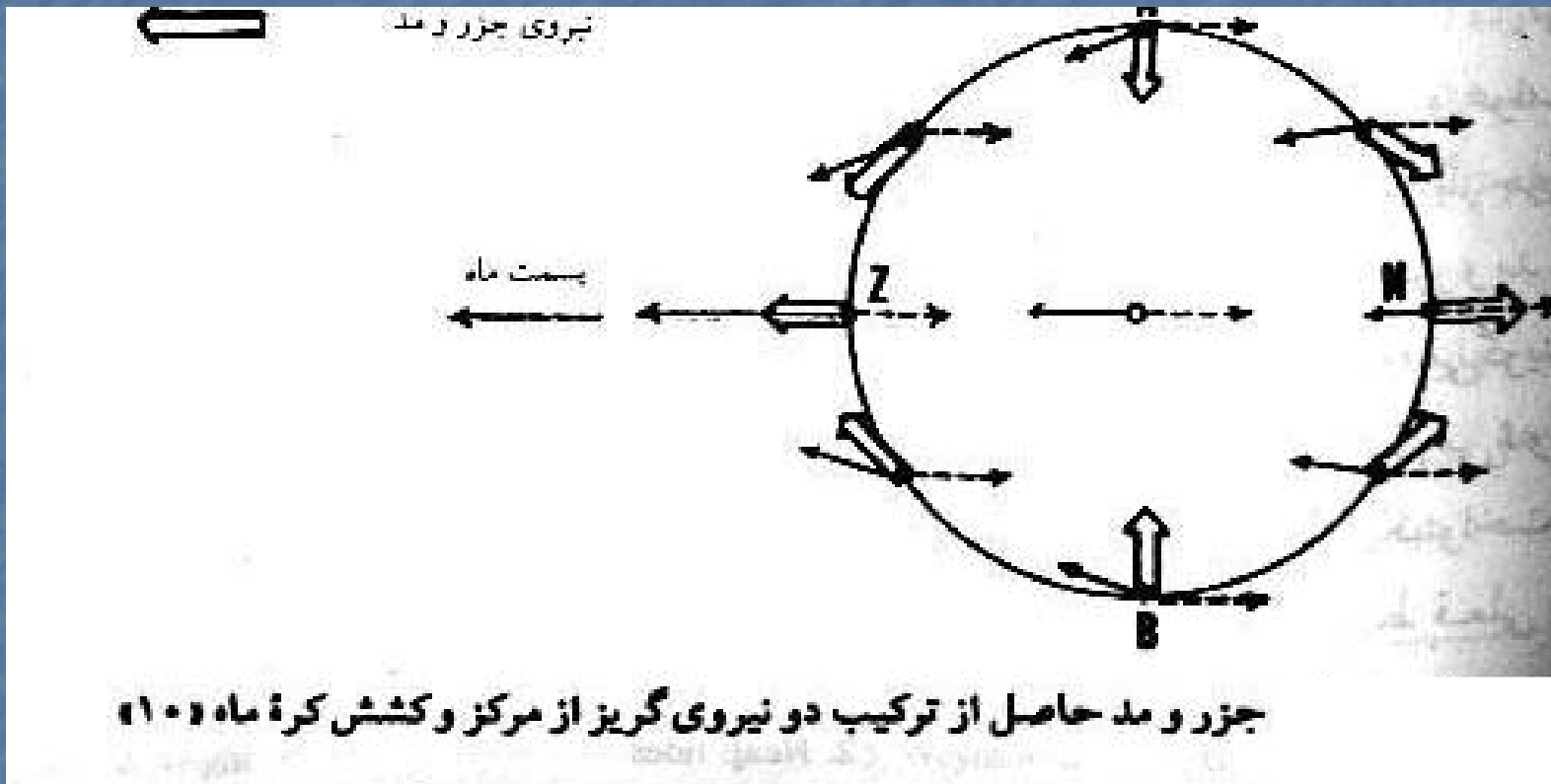
است. بطوریکه می دانیم نیروی جاذبه با

جرم اجسام رابطه مستقیم و با محدور

فاصله آنها رابطه معکوس دارد.

جزر و مد معلول نیروی جاذبه ماه
و خورشید بر روی کره زمین
است. بطوریکه می دانیم نیروی
جاذبه با جرم اجسام رابطه
مستقیم و با مجذور فاصله آنها
رابطه معکوس دارد.

در حقیقت نیروی مولد جزرو مد از ترکیب
جاذبه ماه و نیروی گریزاز مرکز بوجود می
آید. همچنانکه زمین به دور خود می چرخد
اثر این دریا بسوی ماه کشیده می
شود، در طرف مقابل این نقطه چون نیروی
کشش ماه بر پوسته جامد، یعنی بستریاقیانوس
بیشتر از آبی که روی آن قرار گرفته است وارد
می شود، گوئی آب عقب می ماند، بهمین سبب
در این قسمت نیز آبهای کمی بر آمده خواهد
شد.

چون زمین در هر ۲۴ ساعت یکبار به دور خود
می چرخد برای هر نقطه از سطح آن
در هر شبانه روز دو بار جزرومد
وجود خواهد داشت. ولی جزرومد در هر نقطه
هر بار با ۲۵ دقیقه تأخیر صورت می یگیرد. این
اختلاف ۵۰ دقیقه در هر شبانه روز به این
علت است که ضمن گردش زمین به دور
خود، ماه نیز در مدار خود به دور زمین حرکت
می کند، در نتیجه ماه هر روز با ۵۰ دقیقه تأخیر
در افق هر نقطه ظاهر می شود.

در شب اول و چهاردهم هر ماه (هلال و بدر)
ماه و خورشید و زمین در امتداد یک خط
قرار دارند در این مواقع نیروی هر دو با هم
جمع شده دامنه جزر و مد به بالاترین
درجه خود می رسد که آنرا مهکشند
می گویند. در اعتدالین دامنه مهکشندها
افزایش یافته و در انقلابین از دامنه آن
کاسته می شوند.

در شب هفتم و بیست و یکم
هر ماه (تربیع اول و تربیع
دوم) خورشید و ماه نسبت به زمین
با زاویه ۹۰ درجه ای
قرار دارند، لذا دامنه جزر و مد به
حداقل می رسد این حالت را نیز
کهکشند می نامند.

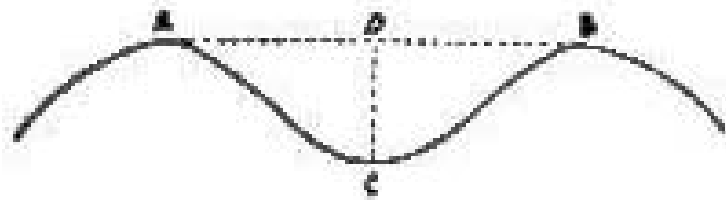
در سواحل اروپای غربی در هر شبانه نه
روز دوبار جزر و مد ایجاد می شود که
به «کشند نیم روزه» موسوم است.
و در بعضی نقاط جزر و مد در هر شبانه
روز فقط یکبار دیده می شود. این نوع
جزر و مد را «کشند روزانه»
می گویند.

امواج دریا

سطح دریا همیشه در نوسان و حرکت است و در اقیانوسها محلی که به طور نسبی ساکن باشد منطقه دولدورم در اطراف استوا می باشد. منشاء اکثر امواجی که در سطح دریا دیده می شود باد است.

امواج منفرد و خطرناکی که گاهی
سواحل را در هم می کوبند نیروی خود را
از جایی دیگری می گیرد، این امواج
بیشتر در اثر زمین لرزه یا انفجارهای
زیر دریایی تشکیل می شود اصطلاح علمی
امواج منفرد واژه ژاپنی «تسونامی» است
گاهی به آنها «موج کشندی» و یا موج
طوفانی نیز می گویند.

ویژگیهای یک موج با طول و ارتفاع و دوره آن
مشخص می شود. بالاترین نقطه موج را
«فراز» یا قله و پائین ترین نقطه بین دو فراز
را «فرود» می نامند. فاصله میان دو فراز یا
دو فرود متوالی «طول موج» و اختلاف ارتفاع
میان فراز و فرود یک موج، ارتفاع آن می باشد
(شکل زیر) زمان لازم برای عبور دو فراز
متوالی از یک نقطه معین را «دوره»
می نامند.

A و B = فراز (قله موج)

C = فرود

DC = ارتفاع موج

AB = طول موج

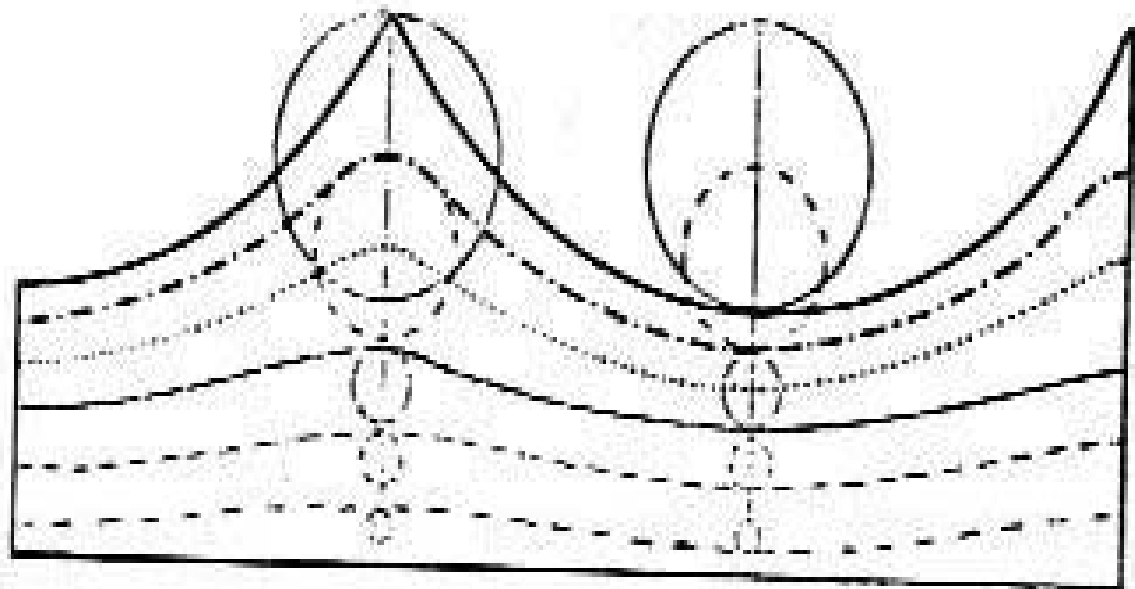
~~ویکتا~~ مشخصات موج

سرعت موج از طول آن تبعیت می کند
هر دو عامل باهمدیگر افزایش می یابد.
امواج منظمی که در آبهای عمیق
و دور از محل اصلی باد دیده
می شود (راهول می گویند).

بنا به تئوری گرسنر که در سال ۱۸۰۱
ارائه شده مولکولهای آب در اثر
نیروی باد در مدار دایروی حرکت
می کند. چون یک محیط وسیع و عمیق
آب مورد بحث است این حرکات به
شکل استوانه دیده می شود.

نیمرخ موجی که در آبهای عمیق اقیانوس تشکیل شده به نیمرخ یک تروکوئید شباهت دارد.

نیمرخ تروکوئید منحنی است که یک نقطه معین از پیرامون دایره، ضمنی حرکت مستقیم در روی یک سطح مستوی رسم می نماید. در این نیمرخ رأس منحنی (فراز موج) تندتر از قسمت نفرو رفته (فرود موج) می باشد. نیمرخ امواج به طرف اعماق به شکل تروکوئیدهایی که رفته رفته به صورت مسطح در می آید نشان داده می شود.

علت کوچک شدن دایره ها کاهش
نیروی جنبشی ذرات در اثر افزایش
نیروی اصطکاک است.

اختلاف تئوری استوکس با تئوری گرسنر
در این است که به نظر وی، حرکات
مولکولهای آب به شکل دایره بسته نیست
بلکه ضمن حرکت پریودیک، یک تغییر
مکان جزئی در امتداد حرکت موج وجود
دارد.

علت آن را تفاوت سرعت و مولکولهای
در داخل آب و بیرون از آن می دانند که
ناشی از تغییر نیروی اصطکاک است.

شکست امواج هنگامی صورت می گیرد که
ارتفاع موج تقریباً با دو سوم عمق آب برابر
باشد. اما زمانی که بادهای شدیدی
از خشکی به سوی دریا می وزد این نسبت
به یک سوم کاهش می یابد.

انواع موج

امواج حاصل از باد را به دو دسته «امواج فشاری» و «امواج آزاد» تقسیم کرده اند. امواج فشاری در منطقه وزش باد و مستقیماً در اثر فشار باد تشکیل شده و دارای حرکت در همی است. امواج آزاد امواج منظمی است که پس از تشکیل از منطقه وزش باد دور شده و در آبهای عمیق حرکت می کنند.

همچنین امواج بر اساس نوع حرکت به دو

دسته تقسیم می شوند:

۱- امواج نوسانی

۲- امواج انتقالی

امواج نوسانی همان امواج آزاد است که تنها ذرات آب را به نوسان درمی آورد، در صورتی

که امواج انتقالی باعث جابجائی توده آب

می شود. امواج نوع اخیر بیشتر در نزدیکی

سواحل کم عمیق دیده می شود، که

در اثر شکست امواج نوسانی تشکیل شده است.

امواج منفرد

این امواج در نتیجه انفجارهای آتشفشانی در کف اقیانوس و یا زمین لرزه های شدید در سواحل و کف دریا بوجود می آیند بعضی امواج منفرد نیز در اثر اختلاف فشار جو و گردباد تشکیل می شود.

تسونامی مرکب از یک الی پنج موج با طول
بیش از پنج کیلومتری باشد که با سرعت زیاد
حرکت می کند ارتفاع این امواج در پهنه
اقیانوس کمتر از یک متر است. اما وقتی به
آبهای کم عمق رسید از سرعت آنها کاسته شده
و ارتفاع به سرعت بزرگ می شود. تا به ۳۰
متر می رسد.

امواج داخلی

در مرز دو لایه از آب دریا که دارای عظمت متفاوت می باشد، امواجی دیده می شود که آنها را امواج داخلی می گویند، از نحوه تشکیل آنها اطلاع دقیقی در دست نیست و احتمال ایجاد این امواج تا حدی تحت تأثیر امواج سطحی و بیشتر در اثر جریانهای جزرومد و تغییر فشار جو بیان شده است.

جریانهای اقیانوسی

عوامل مختلفی در ایجاد جریانها شرکت دارند ولی نقش عمده با بادهای غالب است. در قلمرو بادهای غالب جهت جریانهای سطحی با جهت باد یکی است. برخورد جریانها به سواحل یا برآمدگیهای زیر آب مسیر آنها را عوض می کند. علاوه بر آن جریانهای اقیانوسی نیز مثل هر متحرک دیگر در سطح زمین، از نیروی کوریولیس متاثر می شود.

جائی کہ دو جریان اقیانوسی به
همدیگر نزدیک می شوند آبها به عمق
می رود بر عکس درجایی که
دو جریان از هم دور می گردد آبهای
اعماق به سطح اقیانوس بالا می آید به
جریان نوع اخیر در ممالک انگلیسی
زبان آپولینگ گفته می شود.

جریانهای سطحی اقیانوس اطلس

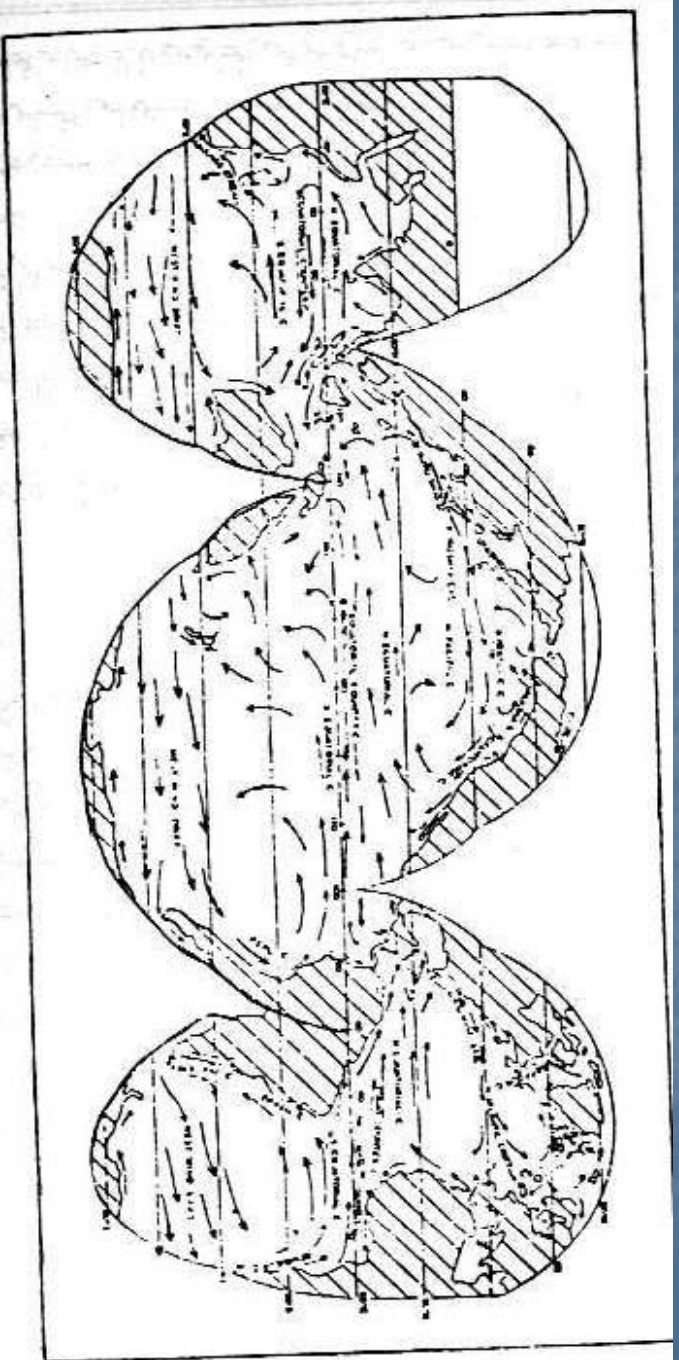
در دو طرف منطقه آرام

استوایی (دولدروم) بادهای آلیزه آبهای سطحی
اقیانوس را به سمت مغرب می راند و در نتیجه
دو جریان در طرفین استوا ایجاد می شود. این دو به
نام جریان استوایی شمال و جریان استوایی جنوبی
موسومند. بین این دو جریان، جریان دیگری
در جهت مخالف دیده می شود که آن را ضد جریان
استوایی نامیده اند.

بالا آمدن سطح دریا در خلیج مکزیک
از عوامل مهم در پیدایش سیستم جریان
گلف استریم است. قسمت جنوبی سیستم
گلف استریم به نام جریان فلورید معروف
است.

بخش میانی (حدود نصف النهار ۴۵ درجه
غربی) گلف استریم اصلی است، از این نقطه
به بعد به نام جریان اطلس شمالی موسوم
است.

شکل ۵ - جریان های سطحی در اقیانوسها ۱۳۰۱

در اطللس شمالی دو جریان بزرگ آب سرد،
که از آبهای حوضه قطب شمال سرچشمه می
گیرد به سمت جنوب جاری است. یکی جریان
گرینلند شرقی است. دیگری جریان
مشهور لابرادور می باشد. لابرادور بزرگترین
جریان آب سرد نیمکره شمالی، تمام سواحل
شرقی امریکای شمالی تحت تأثیر قرار
می دهد.

محل برخورد این جریان با آبهای گرم گلف
استریم به «دیوار سرد» مشهور است.

در اطلس جنوبی جریان برزیل از حدود
۳۵ درجه جنوبی بتدریج به مشرق برگشته
و پس از طی عرض اقیانوس به جریان
بنگولاً می پیوندد. در جریان بنگولاً شاخه
ای از جریان سرد قطب جنوب است که در
طول سواحل غربی آفریقای جنوبی به
طرف شمال حرکت می کند.

اقیانوس آرام

در اقیانوس آرام جریان استوائی شمالی بین مدار ۱۹ الی ۲۵ درجه شمالی حرکت می کند. این جریان از جنوب مکزیک شروع شده در مغرب اقیانوس کبیر در اثر برخورد به جزایر فیلیپین به دو شاخه تقسیم می شود، شاخه ای شمالی به تبعیت از برآمدگی جزایر ریوکیوتا جنوب ژاپن پیش می ورد و از آنجا به مشرق بر میگردد. این شاخه که قویتر از شاخه جنوبی است جریان کوروشیو نام دارد.

شاخه جنوبی جریان استوائی شمال
از جنوب جزایر فیلیپین به مشرق برگشته به
ضد جریان استوائی می پیوندند.
دمباله جیران کوروشیو مثل گلف استریم
به سمت شمال شرقی می رود. این بخش از
جریان به نام جریان اقیانوس کبیر شکلی
معروف است. ادامه آن در خلیج آلاسکا به
جزایر آلاسکا موسوم است.

در اقیانوس کبیر شمالی جریان سردی
مشابه لابرادو وجود دارد که از تنگه برینگ
وارد اقیانوس می شود. این جریان به نام
اویاشیو موسوم است.

در اقیانوس کبیر جنوبی به علت وجود
برجستکیها و جزایر بیشتر مسیر جریانهای
اقیانوسی به اندازه سایر مناطق منظم
نیست.

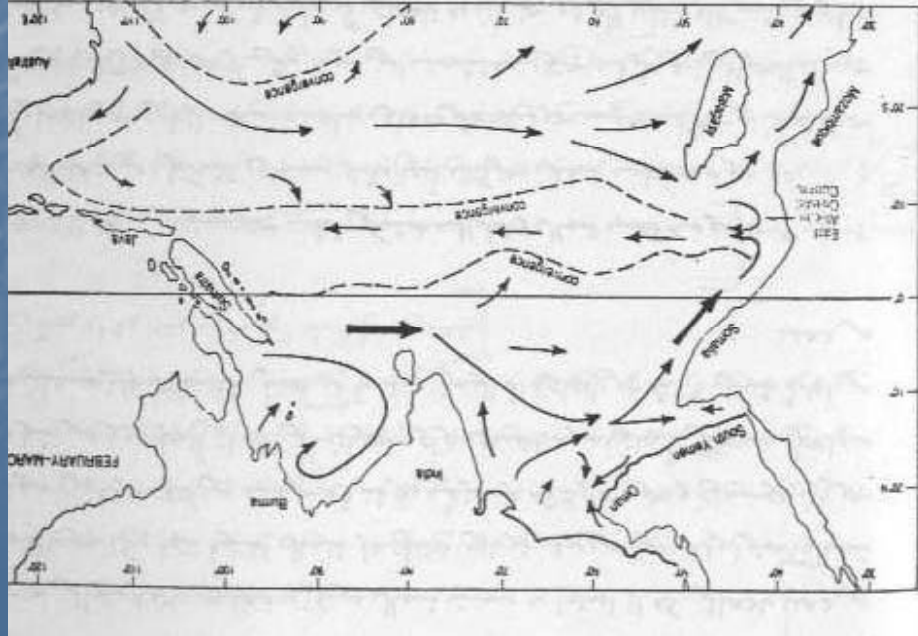
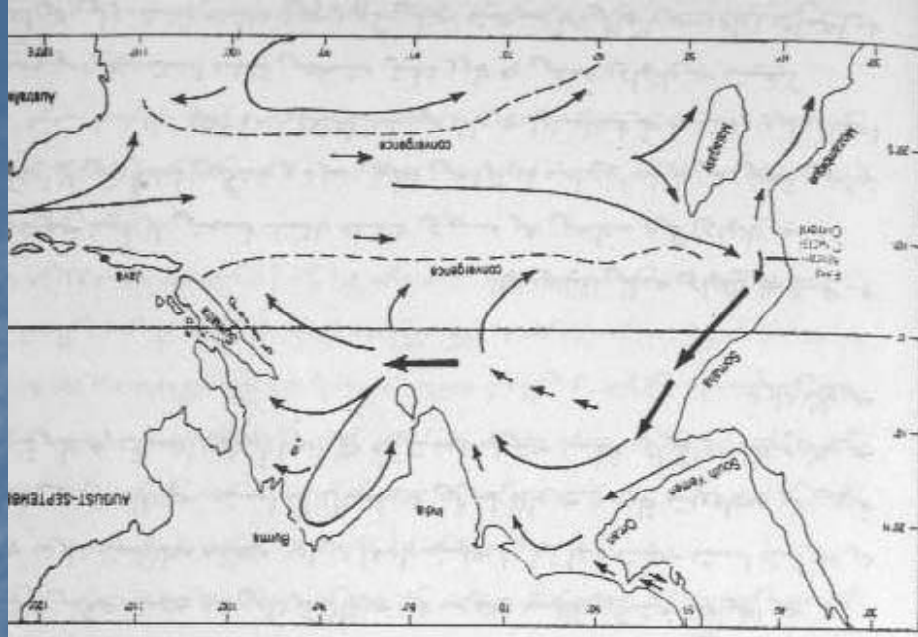
جریان پرو که جریان همبست نیز
گفته می شود تقریباً قرینه جریان
بنگولا در اطلس جنوبی است
وقسمتی از مدار جریان گردابی
اقیانوس کبیر را در جنوب استوا
تشکیل می دهد.

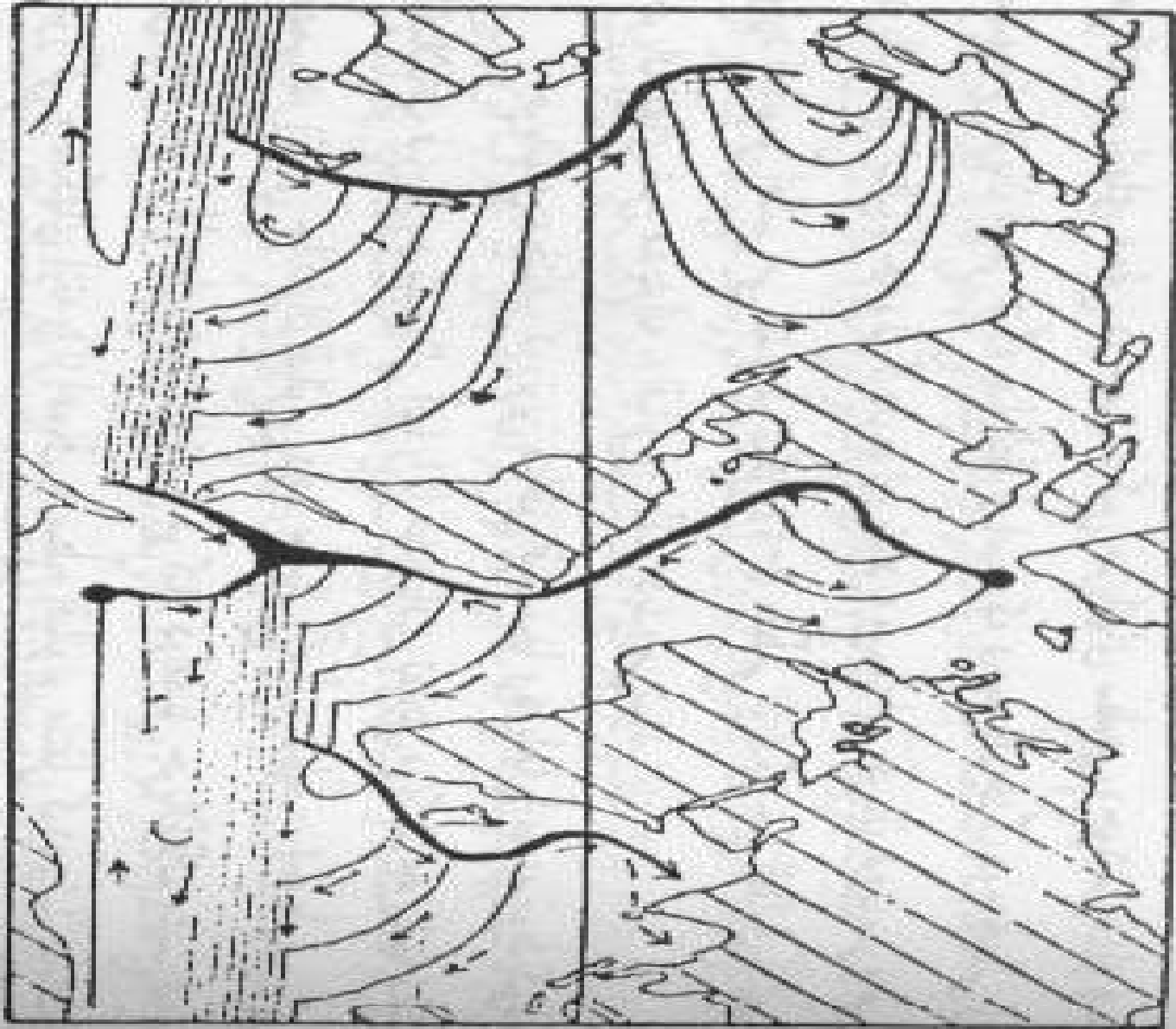
در اقیانوس هند نقش باد در تشکیل
جریانها به روشنی دیده می شود. در این
اقیانوس جهت و سرعت جریانها به تبعیت
از بادهای موسمی تغییر می یابد.
در زمستان نیمکره شمالی در شمال استوا
جریان به سوی غرب از جنوب خلیج بنگال
و دریای عمان گذشته به سواحل سومالی
می رسد .

در تابستان نیمکره شمالی وضع
جریانها در شمال اقیانوس هند
تغییر می کند در این فصل تغییر
جهت بادهای موسمی اثر خود را به
روی جریانها نشان می دهد.

حوضه قطب شمال

در حوضه قطب شمال حرکت آبها مدار بسته ای تشکیل می دهد. که جهت حرکت آن بر خلاف جهت حرکت عقربه های ساعت است. از این جریان بزرگ سه جریان انحرافی به طرف جنوب منشعب می شود یکی از دو جریان به نامهای گرینلند شرقی و لابرادور به اقیانوس اطلس می رود.

جریانهای اقیانوسی نیز عمدتاً در اثر بادهای
غالب و حرکت وضعی زمین ایجاد می شود
علاوه بر آن اختلاف سطح ناشی از تبخیر
زیاد و یا ورود آب رودهای بزرگ نیز در
پیدایش جریانها دخالت دارد. جریانهای
عمقی اغلب در نتیجه تفاوت چگالی بین
توده آبهای سطحی و عمقی بوجود
می آید.

منطقه جغرافیائی اقیانوسها به شرح زیر می باشد:

منطقه قطبی شمالی

منطقه مجاور قطبی شمالی

منطقه معتدله

منطقه فوق مداری

منطقه مداری

منطقه مجاور استوایی

منطقه استوایی

این منطقه شامل حوضه (باسن) قطب شمال
در اقیانوس منجمد شمالی است با اینکه
بیلان تابش در اینجا مثبت است ولی تمام
حرارت به مصرف ذوب یخ و تبخیر
می رسد.

درجه حرارت هوا و لایه های سطحی
اقیانوس زیر صفر است و اقیانوس تقریباً به
طور دائم به وسیله یک لایه یخی پوشیده
شده است. آب از نظر جانداران فقیر است.

شامل پهنه هائی از اقیانوس و دریاهای
باز می باشد و مرز جنوبی آن در
داخل حدودی است که یخ های فصلی
(بانکیزهای فصلی) و کوه های یخی
(آیسبرگ ها) می توانند ظاهر شوند
و از هر حیث با کمربند فشار کمی که از
مراکز فشار کم ایسلند و آلتوسین
می گذرد تطبیق می کند.

منطقه معتدله با حاکمیت باد معتدل
مشخص می شود که جهت آن غربی
است. حرارت متوسط سالانه آب نزدیک به
ده درجه سانتیگراد می باشد. این منطقه
محل فعالیت توفانهای سیکاونی و بارش
زیاد است.

آب از اکسیژن و املاح تغذیه ای غنی
است و فاوانی پلانکتون گیاهی به آب
رنگ سبز می دهد.

منطقه فوق مداری

درجه حرارت متوسط سالانه آب در نیمکره جنوبی ۱۵ و در نیمکره شمالی ۱۶ درجه می باشد. در زمستان هوا معتدل است.

تابستان خشک و گرم موجب تبخیر شدید و بالا رفتن درجه شوری بخصوص در دریاهای داخلی می شود.

عدم اختلاط آبهای اقیانوسی در جهت قائم میزان اکسیژن و پلانکتون را کاهش می دهد، به همین جهت علت آبهای این منطقه از نظر صید ماهی چندان عنی نیست.

در این منطقه فشار زیاد آتمسفر و هوای مداری
در طول سال حکم فرماست.

ناچیز بودن مقدار ابر و بی اهمیت بودن
باران از ویژگیهای تمام منطقه است.
گردش قائم آب ضعیف است لذا مقدار
اکسیژن و پلانکتون ناچیز می باشد. آب شفاف
و آبی رنگ بوده و جانداران دریائی متنوع
ولی به مقدار کم وجود دارد.

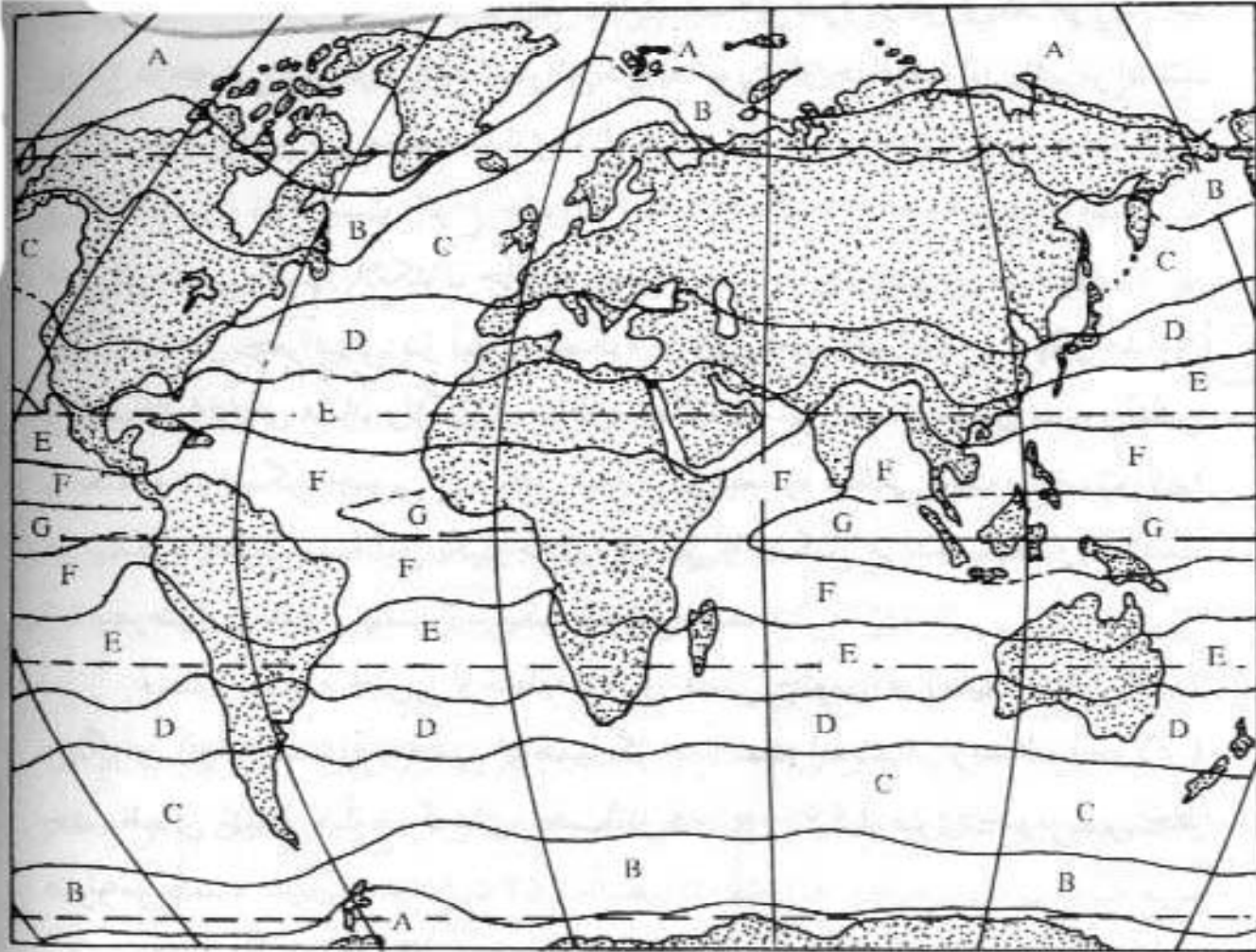
منطقه مجاور استوائی

ویژگی های این منطقه تغییر فصلی هوای
مداری به استوایی است. در تابستان بادهای
موسمی جنوب شرقی تسلط دارد برای بقیه
سال وزش بادهای تجارتی شمال شرقی
و شرقی جای آن را می گیرد.
به علت ضعف اختلاط قائم اکسیژن آب کم
بوده و تنها مقدار ناچیزی پلانکتون وجود
دارد.

منطقه استوائی

این منطقه با هوای گرم و مرطوب استوائی، فراوانی ابر، باران سنگین، نسیم ملایم مشخص شده است.

درمزره‌های بین منطقه مدار و استوائی به سبب اختلاط قابل توجه آنها، میزان اکسیژن زیاد است. انواع جانوارن زیاد و مقدار آن قابل توجه می باشد.

A منطقه قطبی B منطقه مجاور قطبی C منطقه معتدله E منطقه مداري F منطقه فوق استوایی G منطقه استوایی D منطقه فوق مداري

مناطق جغرافیائی اقیانوسها «۲۷»

دریاچه ها

برای تشکیل یک دریاچه، وجود یک چاله بسته، یعنی چاله های که از هر طرف محور باشد، و آبی که آنرا پراکند کافی است. چاله های بزرگ و کوچک با فرایندهای مختلف و مکانیزمهای متفاوت در هر نقطه از سطح خشکیها تشکیل شده است.

در مناطق پرباران استوائی تعداد دریاچه
ها یک امر طبیعی است.
مناطق بیابانی به سبب شرایط نامساعد،
جائی است که کمتر انتظار دیدن دریاچه
می رود با وجود این در حواشی بیابانها
دریاچه های زیادی، هرچند موقتی و کم
اهمیت، می توان مشاهده کرد.

دریاچه های آب شیرین در مناطق مختلف
ضمن اینکه مخازن آب مصرفی انسانها در
زمینه های مختلف بهداشتی و کشاورزی
و صنعت است در عین حال قسمتی از پروتئین
مورد نیاز ساکنین و کشاورزی و صنعت است
در عین حال قسمتی از پروتئین مورد
نیاز ساکنین اطراف آنرا تامین می کند.
دریاچه های شور، مخازن املاحی است که که
می تواند پایه صنایع شیمیائی در یک ناحیه
باشد و یا آنرا تکمیل کند.

بعضی از دریاچه های در اثر تغییرات اقلیمی از بین می رود. هنگامی که شرایط اقلیمی خشک بر حوضه آبرگیر دریاچه ای حاکم شد آنرا در مدت کوتاهی به یک کویر تبدیل می کند. در دریاچه هائی هم که وجود آنها به یک رشته آب جاری بستگی دارد پدیده تصرف و انحراف می تواند سبب از بین رفتن دریاچه گردد.

طبقه بندی دریاچه ها

طبقه بندی دریاچه ها بر اساس منشاء چاله آنها:

- ۱- دریاچه های زمین ساختی (تکتونیکی)
- ۲- دریاچه های آتشفشانی
- ۳- دریاچه های یخچالی
- ۴- دریاچه های کارستیک
- ۵- دریاچه های ناشی از فرایندهای ساحلی
- ۶- دریاچه های حاصل از ریزش و لغزش زمین
- ۷- دریاچه های ناشی از عمل باد
- ۸- دریاچه ناشی از عمل آبهای جاری
- ۹- دریاچه های ناشی از فعالیت زیستی جانداران
- ۱۰- دریاچه های متئوریتیک
- ۱۱- دریاچه های ناشی از فعالیتهای انسان

دریاچه های زمین ساختی (تکتونیکی)
چاله اغلب دریاچه های بزرگ دنیا
منشاء تکتونیکی دارد. دریاچه
مازندران که وسعت آن از بعضی
دریاهای داخلی و کناری هم
بزرگتر است در اثر حرکات خشکی زائی
ایجاد شده است.

برخی از دریاچه های در نتیجه تاب
برداشتن حواشی یک حوضه به
سوی بالا تشکیل شده
است. دریاچه ویکتوریا در آفریقا
با چنین مکانیزمی بوجود آمده
است.

حرکات کوهزائی نیز با ایجاد ناودیس
های بسته و فرورفتگیهای مختلف
چاله هائی تشکیل می دهد گاهی یک
ناقدیس انتهای پست یک دوره
ناودیسی را سد کرده و سبب جمع
شدن آبها و تشکیل دریاچه می شود.

گسل‌ها نیز به طرف مختلف چاله‌های
تکتونیکی بوجود می‌آورد. نوع خیلی
مهم آنها حوضه‌های مابین گسل‌های یعنی
ریفت‌های بسته است، عمیق‌ترین دریاچه
دنیا یعنی بایکال (۱۷۴۱ متر عمق) در یک
ریفت (گرابن) جای دارد و دریاچه
تانگانیکا آلبرت در آفریقا نیز همین حالت
را دارد.

دریای پرتگاههای گسلی
هنگامی که شیب توپوگرافی به
سوی دیواره پرتگاه باشد جمع
شدن آنها به تشکیل دریاچه
می انجامد.

دریاچه های آتشفشانی

فعالیت آتشفشانی به صور مختلف چاله های دریاچه ای ایجاد می کند. دهانه مخروطهای آتشفشانها در شرایط مساعد به دریاچه های مدور تبدیل می شود. در قله سبلان وسهند نمونه هائی از این تیپ وجود دارد. در کالدارها که چاله های وسیع در وی ساختهای آتشفشانی است دریاچه های بزرگتری ایجاد می شود.

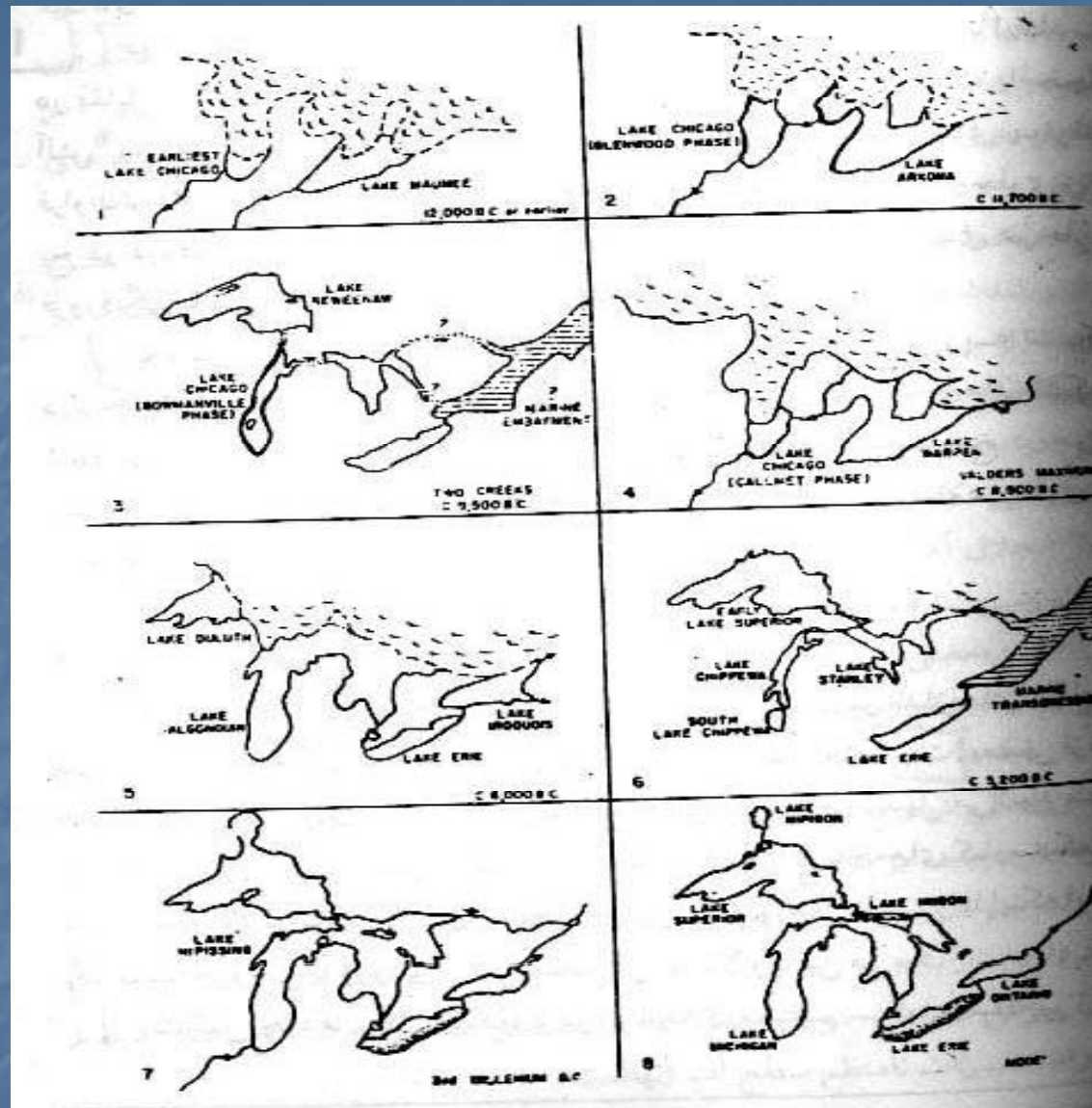
نقشه دریاچه کراتر در اورگون

دریاچه های یخچالی

در مناطقی که در کواترنر در معرض فرسایش یخچالی قرار داشته و اکنون بیرون از قلمرو و یخچالهاست، چاله های دریاچه ای مختلف به تعداد زیاد دیده می شود. این چاله ها با عمل کاوشی، یا تراکمی یخچالها بوجود آمده و یا در اثر ایجاد یک سد بوسیله یخرفتها شکل گرفته است.

یک نوع دریاچه ها که با عمل کاوشی
یخچالها ارتباط دارد دریاچه های
انتھائی دره های یخچالی است که با
تجمع آب در آنها امروز به صورت
دریاچه های درآمده است. در جلوی
آنها اغلب سدهائی از یخرفت نیز
وجود دارد.

در عرضهای بالا، چاله های بزرگ و کوچک زیادی وجود دارد که در سنگهای نرم در نتیجه فرسایش تفریقی (دیفرانسیل) یخ تشکیل شده است. دریاچه های پنچگانه در آمریکای شمالی بزرگترین چاله هائی است که در نتیجه عمل تخریبی یخ بوجود آمده است.

شکل ۵۷ - مراحل تشکیل دریاچه‌های پنجگانه در آمریکای شمالی (۲۰۰۰)

در کوهستانهای گاهی زبانۀ یخ در
محل ورود به دره اصلی یک رود با
ایجاد سد در مقابل آن سبب تشکیل
دریاچه می شود دریاچه مارجلن
در آلپ که با یخچال آتش سد شده
است نمونه معروف این گونه دریاچه
هاست.

یخرفتهای پیشانی در یخچالهای قاره
ای (انلاندسیسی) به تشکیل دریاچه
های وسیعتر امکان می دهد.
یخ در موقع پیشروی بستر خود را
بشدت ساییده و آنرا گود می کند،
تراکم یخرفت در جلوی آن در واقع
سبب افزایش عمق دریاچه می شود.

دریاچه های کارستیک

در مناطق آهکی چاله های فراوان دیده می شود همگی در اثر انحلال سنگ آهک بوجود آمده است.

تشکیل چاله های کارستیک، یا در اثر انحلال مستقیم سنگهای سطحی زمین بوده یا به سبب انحلال لایه های زیرین و نشست سنگهای بالائی می باشد.

ساده ترین شکل دریاچه در مناطق
آهکی، دریاچه های گرد و چاه مانند
است که از پرشدن یک دولین از آب
بوجود آمده است. دریاچه های اولاً
درچاله هائی است که از بهم پیوستن
دو یا چند دولین تشکیل می شود.

دریاچه های وسیع در پولیه ها قرار
دارند. پولیه پاله خیلی بزرگ بوده و به
طور عمده از انحلال سنگهای آهکی
در حوضه های تکتونیکی شکل
می گیرند. دریاچه های واقع در پولیه
ها را دریاچه های تکتونو- کارستیک
نیز می گویند.

دریاچه های ناشی از فرآیندهای ساحلی
در نتیجه عمل دریا در سواحل پست دریاچه
هائی بوحودمی آید که به آنها مرداب
می گویند مردابهای ساحلی با نوار باریکی
از دریا جدا شده است بعضی هیا با محرای کم
عرضی با دریا در ارتباط بوده برخی دیگر
ارتباط دائمی با دریا نداشته فقط به هنگام
مد ویا در اثر امواج بزرگ مقداری از آب دریا
وارد آنها می شود.

جریان ساحلی مواد مختلف حاصل تخریب سواحل
و یا آبرفت‌های وارده بر آنرا در طول ساحل حمل
می‌کند. این موارد در مقابل خلیجها و یا آبرفت‌های
وارد بر آنرا در طول ساحل حمل می‌کند. این
موارد در مقابل خلیجها از یک دماغه به سوی دماغه
دیگر حرکت کرده و در قسمت‌های عمیق ته نشینی
می‌شود. تداوم این پدیده سبب پیدایش زبان‌های
می‌شود که بر آن تیر ساحلی یا پیکان ساحلی
می‌گویند. رشد تیر ساحلی قسمتی از دریا را
بتدریج جدا کرده و سرانجام آنرا به صورت
مرداب در می‌آورد.

دریاچه های ناشی از ریزش و لغزش زمین
توده های عظیم سنگ و خاک که در اثر
لغزش یا ریزش جابجا می شود اغلب سطح
ناهمواری را بوجود می آورد که گاهی
تجمع آب در گودیهای روی آن، دریاچه
های کم اهمیت و کوتاه عمری تشکیل
می دهد.

دریاچه های ناشی از عمل باد

باد نیز مانند سایر عوامل فرسایش از راه های مختلف چاله های ایجاد می کند که در صورت وجود شرایط لازم، به دریاچه تبدیل می شود.

گودیهای مابین تلماسه های بادی نیز چاله های است که با عمل ساختمانی باد ایجاد شده

و بیشتر در فاصله میان تپه های طولی دیده می شود. با تجمع ماسه های بادی در دره یک ورود و یا دهانه یک حوضه نیز دریاچه های سدی تشکیل می شود.

دریاچه های ناشی از عمل آبهای جاری
در پای آبشارها، ریزش آب زمین را حفر کرده و
چاله هایی ایجاد می کند که در صورتی که در بین رفتن
آبشار، یا تعمیر مسیر آن به دریاچه تبدیل
می شود. در مناطق کوهستانی تراکم آبرفت در
محل پیوستن به مجرای اصلی، سدی تشکیل داده
و در پشت آن دریاچه ای بوجود می آورد.
در دلتاهای و دشتهای سیلابی هم مجرای متروک،
محل تشکیل دریاچه هاست.
دریاچه های نعل شکل که ماندرهای جدا شده
از مجرای رودهاست، از مناظر جلگه های طغیانی
است.

دریاچه های ناشی از فعالیت زیستی جاندارن
تجمع و تراکم بعضی گیاهان سدهای
فیتوزنیک را بوجود می آورد که ممکن است
فرورفتگیهای مختلف را مسدود کرده و به
تشکیل دریاچه منجر می شود و رشد مرجانها
نیز سدهائی به صورت مختلف ایجاد می کند.
آتول های بهترین نمونه این گروه می باشد.

دریاچه های متئوریتیک

در نقاط مختلف زمین چاله هایی مخروطی شبیه کراترهای آتشفشانی وجود دارد که در اثر برخورد سنگهای آسمانی بوجود آمده است. این چاله ها را کراترهای متئوریت می گویند. مشهورترین نمونه شناخته شده آنها کراتر بزرگ آریزونا در ایالات متحده است که امروز چاله خشکی می باشد.

دریاچه های ناشی از فعالیتهای انسان
انسانها در فعالیتهای اقتصادی خود چاله
های مختلفی ایجاد می کنند که ممکن
است به قصد ساختن دریاچه با هدفهای
مختلف باشد و یا حفر زمین به منظور
دیگری بوده و چاله ایجاد شده در اثر
تجمع آب به صورت دریاچه در آید.
چاله های ناشی از انفجار بمب نیز جزء
این گروه است.

شکل یک دریاچه را می توان به طور کامل به وسیله یک نقشه باتی متریک بیان کرد. از نقشه باتی متریک و یا از اطلاعاتی که در تهیه آن مورد استفاده بوده، می توان کمیتهای دقیقی بدست آورد. این کمیتهای پارامترهای مرفومتریک می گویند.

مهمترین پارامترهای مورفومتریک عبارتند از :

الف- وسعت سطح دریاچه (A)

ب- حجم دریاچه (V)

ج- عمق حداکثر (Z_m)

د- عمق متوسط

ه- طول خط ساحل (L)

و- درجه تکامل خط ساحل (DL)

ز- نسبت عمق متوسط بر عمق حداکثر

دریاچه ها مازندران بزرگترین
و بیشترین حجم را از هر توده آب جدا
از اقیانوس دارد.
بزرگترین توده آب شیرین دنیا
از نظر سطح دریاچه سوپریور
و از نظر حجم دریاچه بایکال می باشد.

دریاچه بایکال با ۱۷۴۱ متر
ژرفا، عمیق ترین دریاچه
وتانگانیکا با ۱۴۷۰ متر عمق
حداکثر، دومین دریاچه دنیا را
این نظر می باشد.

نام دریاچه	منشاء چاله	وسعت (Km ²) A	عمق حداکثر (m) Zm	عمق متوسط (m) Z	نسبت $\frac{Z}{Zm}$	حجم (Km ³) V	طول خط ساحلی (Km) L	تکامل خط ساحلی DL
بایکال	تکتونیک (گرابن)	۳۱۵۰۰	۱۷۴۱	۷۳۰	۰/۴۳	۲۳۰۰۰	۲۲۰۰	۳/۴
تانگانیکا	تکتونیک (گرابن)	۳۴۰۰۰	۱۲۷۰	۵۷۲	۰/۳۹	۱۸۹۴۰	۱۹۰۰	۳/۱
مازندران	تکتونیک (ایپروژنتیک)	۴۳۶۴۰۰	۹۴۶	۱۸۲	۰/۱۹	۷۹۳۱۹	۶۰۰۰	۲/۵۵
نیاسا	تکتونیک (گرابن)	۳۰۸۰۰	۷۰۶	۲۷۳	۰/۴۹	۸۴۰۰	۱۵۰۰	۲/۷
کراتر	آشفشانی (کالدرا)	۵۵	۶۰۸	۳۶۴	۰/۶۰	۲۰	۳۵	۱/۳۳
سوپریور	بخجالی	۸۳۳۰۰	۳۰۷	۱۴۵	۰/۴۷	۱۲۰۰۰	۳۰۰۰	۲/۹۳
ویکتوریا	تکتونیک (ایپروژنتیک)	۶۸۸۰۰	۷۹	۴۰	۰/۵۱	۲۷۰۰	۳۴۴۰	۳/۷
آرال	تکتونیک (ایپروژنتیک)	۶۲۰۰۰	۶۸	۱۵/۶	۰/۲۳	۹۷۰	۲۳۰۰	۲/۶
میشیگان	بخجالی	۵۷۸۵۰	۲۶۵	۹۹	۰/۳۷	۵۷۶۰	۲۲۱۰	۲/۶
انتاریو	بخجالی	۱۸۷۶۰	۲۲۵	۹۱	۰/۴	۱۷۲۰	۱۳۸۰	۳/۸
لادوگا	گلاسیو تکتونیک (?)	۱۸۷۳۴	۲۵۰	۵۲	۰/۳۱	۹۲۰	۹۳۰	۱/۹۵
بالخاش	تکتونیک (گرابن)	۱۷۵۷۵	۲۶/۱۵	۶/۱۳	۰/۲۳	۱۱۲	۲۳۸۴	۵/۰۸
چاد	تکتونیک (?)	۱۶۵۰۰	۱۲	۱/۵	۰/۱۳	۲۴	۷۰۰	۱/۵۶

مشخصات مرلومتری بعضی از دریاچه‌های مهم دنیا.

دریاچه بر جب منشاء چاله و میزان تکامل آنها
ممکن است به اشکال زیر دیده شود:

- ۱-مدور
- ۲- شبیه دایره
- ۳- بیضی شکل
- ۴- شجری
- ۵- حلقوی
- ۶- مثلث
- ۷- غیر منظم

جزایر دریاچه ها ممکن است با چند فرآیند مختلف تشکیل شده باشد.

۱- جزایر رلیک که بقایای خشکیهای قبلی است. در اثر گسلش و پدیده های نظیر آن اغلب در دریاچه های تکتونیکي بوجود می آید.

۲- جزایر آتشفشانی، مخروطهای ثانوی آتشفشانهاست که در دریاچه های کالدرا تشکیل می شود.

۳- بیشتر جزایر دریاچه های یخچالی، تپه هائی است که در اثر مقاومت در برابر فرسایش به صورت برجسته باقی مانده و با تشکیل دریاچه به جزیره تبدیل شده است.

۴- جزایر ساحلی اغلب از بریده شده دماغه های و انواع دیگر فرایندهای ساحلی شکل گرفته است و جزایر ناشی از تراکم مواد، ممکن است از بریده شدن زبانه ها با تیرهای ساحلی، پس از تکوین آن ها شکل بگیرد.

۵- جزایر شناور موقتی هنگامی تشکیل می شود که در اثر فعل و انفعالات شیمیائی مختلف در رسوبات گاز تولید شده و انتهای لایه ای را بالا بیاورد.

دلتاهای درجائی که رودی به دریاچه
وارد می شود، شکل می گیرد سرعت
وتلاطم آب رودخانه دربرخورد با آب
دریاچه کاهش یافته ومحتوای جامد
آن بسرعت ته نشین می شود. تداوم
این پدیده منجر به تشکیل دلتا
می شود.

دریاچه های برای تشکیل دلتا مساعد
تراز دریاها می باشد در اینجا
جریانهای شدید ساحلی و امواج بزرگ
کمتر دیده بوده و پدیده جزرومد
دیده نمی شود و به این سبب در دهانه
هر رود کوچکی نیز ممکن است دلتائی
شکل بگیرد.

میزان حرارت آب در دریاچه ها، افزایش
و کاهش آن بر حسب موقعیت جغرافیائی و
حالت مورفولوژیکی چاله آنها متفاوت
است. فورل (۱۹۱۲-۱۸۴۱) دانشمند
سوئیس دریاچه ها را بر اساس ویژگیهای
حرارتی آب آنها به سه گروه
مداری، معتدل، قطبی طبقه بندی کرده
است.

دریاچه های مداری

در دریاچه های مداری حرارت آب در تمام فصول بالاتر از $+4$ درجه است و عموماً حرارت آنها سطحی بین (۲۰ الی ۳۰) درجه تغییر می کند. به علت تغییرات در طول سال، لایه بندی ترمیک حالات مختلفی بخود می گیرد.

دریاچه های قطبی

آب این دریاچه ها خیلی سرد است
و در هیچ فصلی حرارت آب از $+4$
درجه تجاوز نمی کند. سطح این نوع
دریاچه ها در قسمت اعظم سال یخ
بسته است. در تابستان آب دریاچه ها از
نظر دما یکنواخت بوده و در فصل
زمستان لایه بندی ترمیک به صورت
معکوس است.

املاح آب دریاچه ها

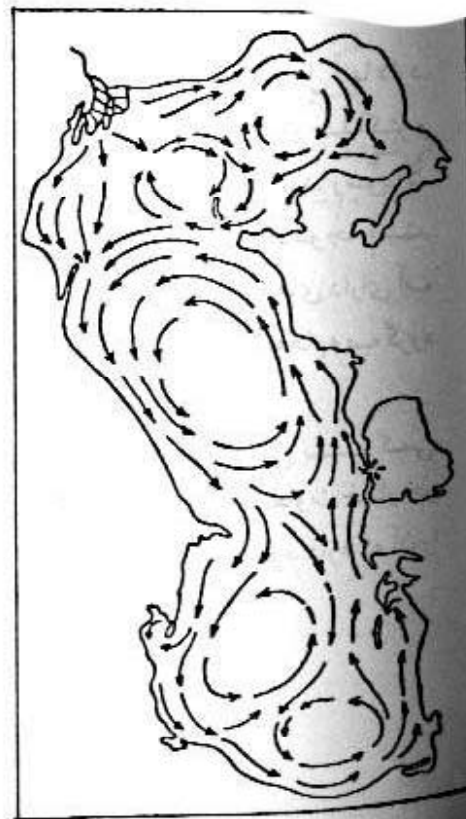
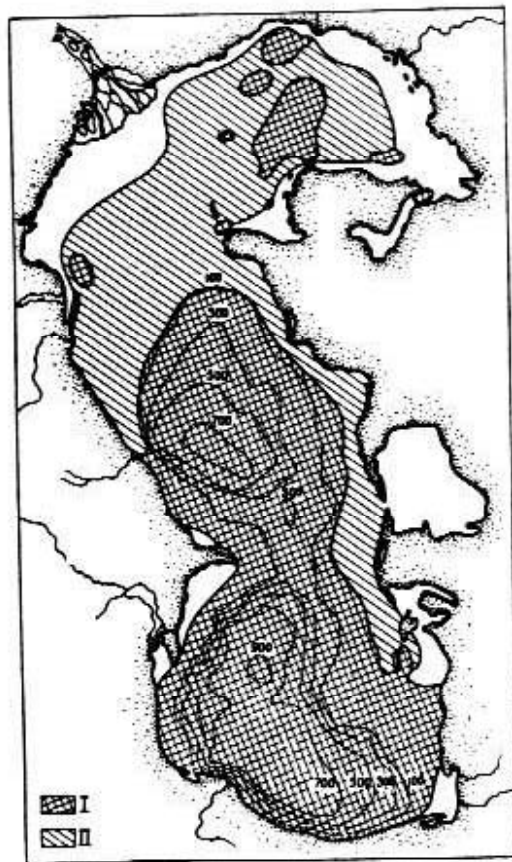
املاح مختلفی به صورت محلول در آب دریاچه ها وجود دارد بخش و مقدار املاح، بر حسب منشاء دریاچه، جنس سنگهای حوضه آبگیر آن و شرایط اقلیمی ناحیه تغییر می کند.

در اغلب دریاچه های شور، نسبت
کلرورها از املاح دیگر
بیشتر است. دریاچه هائی هم وجود
دارد که در آب آنها نسبت دویا سه
نوع نمک بیشتری باشد بطور
استثنائی بعضی دریاچه ها
ترکیبات منیزیم بیشتری دارد.

پراکندگی درجه شوری در سطح
دریاچه ها تابع شرایط محلی
است. در دریاچه ها نیز مانند دریاها
در هر نقطه تبخیر زیاد باشد درجه
شوری نیز بیشتر است .

حرکات آب دریاچه ها

تمام عواملی که در دریاها سبب حرکات مختلف آب می شود، در دریاچه ها نیز موثر است. در دریاچه ها هم مثل دریاها موج، جزر و مد و جریانهای سطحی وجود دارد ولی ابعاد آنها کوچک است.

جریه‌های سطحی دریاچه مازندران و مقایسه آن با شکل سواحل و حوضه‌ها «۲۴»

رودها توده آبهای است که در مجرای
طبیعی بسوی حوضه های آبگیر مختلف
در حرکت می باشند. آبگیر یا حوضه
انتهائی رودهای بزرگ
اقیانوسهاست. و بعضی رودها به دریاچه
ها و یا باتلاقها می ریزند. مجرای رود را
رودخانه می گویند.

پهنه ای از زمین که توسط یک سیستم رودخانه ای واحد زهکشی می شود، حوضه آبخیز آن رود می باشد و خط فرضی که کرانه های یک حوضه را از حوضه های مجاور جدا می کند خط تقسیم آبها نامیده می شود.

انواع رودها

رودها بر حسب مداومت
جریان آب آن در طول سال
به رودهای دائم، فصلی
و موقت طبقه بندی
می کنند.

رودهای دائم در طول
سال و یا حداقل ۹۰ درصد
از طول سال دارای آب
می باشند.

رودهای فصلی، در فصل
بارندگی و زمان ذوب برفها
و یخ ها جریان داشته و
بستر آنها در بقیه سال
خشک است.

رودهای موقت فقط چند
ساعت یا چند روز پس از
هر بارش وجود داشته و
سپس از بین می روند.
رودهای فصلی را خشک
رود نیز می گویند.

تیپ اقلیمی حاکم بر یک حوضه رودخانه ای حالت کلی جریان آب را در آن رودخانه مشخص می کنند. در این رابطه ویژگیهای بارش (نوع، مدت، شدت، مقدار، و سطح بارش) و تبخیر و تعرق در منطقه مورد مطالعه، از نظر هیدرولوژی مورد توجه می باشد.

الف – بارش

نوع بارش: تمام بارشهای جوی بر حسب مکانیزمی که بخار آب موجود در جو را به شکل باران، برف و گاه تگرگ تبدیل می کند به سه تقسیم می شوند:

– بارش سیکلونی

– بارش جابجائی (فرازی)

– بارش اوره گرافیک (کوهستانی)

مدت بارش:

فاصله زمانی بین شروع و
خاتمه بارش را می گویند.

شدت بارش:

بنا به تعریف، به مقدار
بارش (معادل آب در مورد برف
وتگرگ) در واحد زمان گفته
می شود که معمولاً بر حسب
میلیمتر در دقیقه یا ساعت بیان می
شود.

مقدار بارش:

ارتفاع آب حاصل از یک بارش (از شروع تا خاتمه آن) می باشد که بر حسب میلیمتر و یا سانتیمتر بیان می شود.

سطح بارش:

هر بارش به هنگام وقوع
وسعتی از یک منطقه را در
بر می گیرد که به آن سطح
بارش گفته می شود.

بین مدت و مقدار بارش رابطه معکوس وجود دارد، بارانهای شدید و دوام کمتری دارند. برعکس در بارانهای ملایم مدت بارش بیشتر است.

برعکس بین مدت و مقدار بارش، و نیز مدت و سطح بارش رابطه مستقیم وجود دارد. هر چه مدت بارش بیشتر باشد مقدار بارش نیز زیادتر می شود، همچنین بارشهای با مدت طولانی سطوح وسیعتری را می پوشاند.

تبخیر و تعرق

چنانچه «شدت تبخیر» از شدت بارندگی در یک رگبار بیشتر و یا با آن مساوی باشد چنین رگباری نمی تواند جریانی را ایجاد و یا در صورت وجود جریان، مقدار آنرا افزایش دهد. مقدار تبخیر به موقعیت و یا «فرصت تبخیر» بستگی دارد.

ویژگیهای مرفولوژیکی

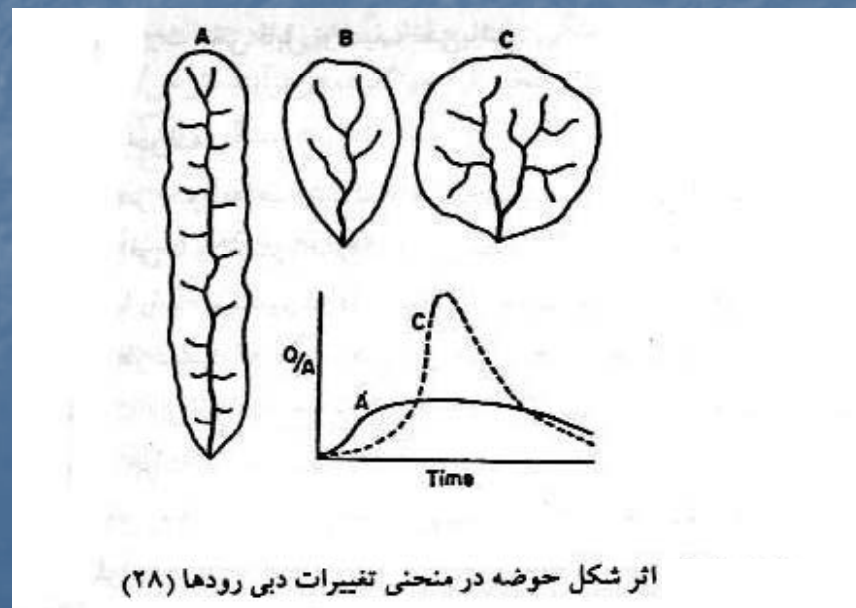
۱- وسعت حوضه

وسعت هر حوضه عبارتست از مساحت تصویر افقی آن که در روی نقشه های توپوگرافی با پلانیمتر اندازه گیری می شود. حجم آب رودها با مساحت حوضه آبخیز آنها رابطه مستقیم دارد.

شکل حوضه

شکل حوضه در «زمان تمرکز» آبها
در شاخه اصلی موثر است
و در نتیجه حالت سیلابی یا آرامش
جریان و مدت تداوم جریان آبراه
در آبراهه اصلی حوضه تعیین
می کند.

در حوضه های گرد بهنگام بارشهای تند، سطح آب سریع بالا آمده و بزودی میز فروکش می کند. برعکس در حوضه های کشیده، بالا آمدن سطح آب تدریجی، قله سیلاب کوتاهتر، ولی مداومت آن بیشتر است.

برای مقایسه شکل حوضه ها بصورت کمی از شاخص های مختلف استفاده می شود که در اینجا به دو شاخص اشاره می شود.

۱- ضریب فشردگی

۲- نسبت کشیدگی

الف – شاخص گراویلیوس یا ضریب فشردگی

ضریب فشردگی نسبت محیط حوضه به محیط فرضی است که مساحت آن برابر مساحت حوضه باشد و با فرمول زیر محاسبه می شود:

$$C_c = \frac{0.28P}{\sqrt{A}}$$

C_c = ضریب فشردگی

P = پیرامون حوضه بر حسب کیلومتر

A = مساحت حوضه بر حسب کیلومتر مربع

در این حوضه بشکل دایره کامل $C_c = 1$ خواهد بود در غیر آن این ضریب بزرگتر از عدد یک بوده و میزان انحراف شکل آن راز دایره نشان می دهد.

نسب کشیدگی

این شاخص نسب قطر دایره فرضی هم وسعت با حوضه آبخیز به طول حوضه می باشد، یعنی

$$Re = \frac{Dc}{L}$$

نسبت کشیدگی = Re

Dc = قطر دایره هم مساحت با حوضه

L = طول حوضه

این نسبت هر قدر به عدد یک نزدیک باشد شکل حوضه به شکل دایره نزدیکتر است.

تراکم زهکشی

تراکم زهکشی عبارتست از میانگین طول آبراهه های هر حوضه در واحد سطح، یعنی:

$$Dd = \frac{\Sigma L}{A}$$

Dd = تراکم زهکشی

ΣL = مجموع طول آبراهه های حوضه

A = مساحت حوضه

تراکم زهکشی کیفیت زهکشی آب حوضه را نشان می دهد و از حدود یک کیلومتر بر کیلومتر مربع برای حوضه های با زهکشی نامناسب تا حدود سه کیلومتر بر کیلومتر مربع دارای حوضه های با زهکشی نامناسب تا حدود سه کیلومتر بر کیلومتر مربع برای حوضه های با زهکشی عالی تغییر می کند.

الگوی زهکشی

الگوهای زهکشی انواع زیادی دارد که
چهار تپ آن بیشر دیده می شود:

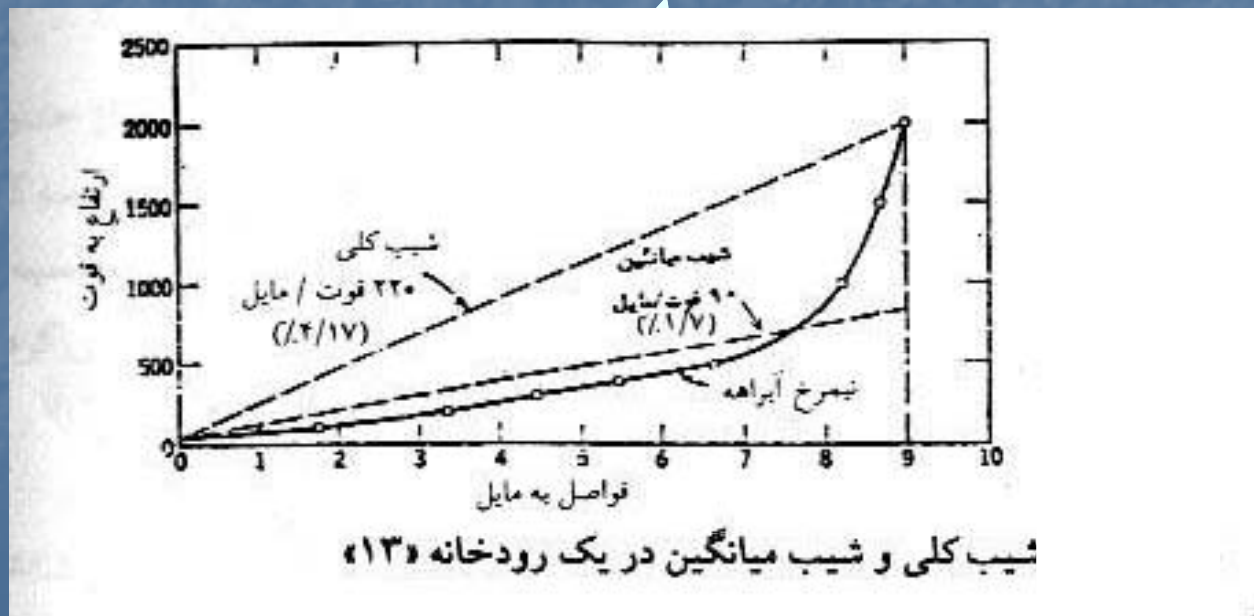
تپ درختی – موازی – داربستی –
مستطیلی

تیپ درختی زمین هایی را نشان
می دهد که از یک نوع سنگ بوده
و در موقع تشکیل شبکه، ساختمان آن
افقی و یا شیب خیلی کم داشته است.
نوع موازی یا شبه موازی اغلب در
ساختمانهای چین خورده و شکسته را
نشان می دهند.

نیمرخ طولی آبراهه اصلی و شیب متوسط حوضه

در برخی نیمرخ طولی آبراهه اصلی سه قسمت قابل تشخیص است. در قسمت سر آب (حوضه علیه) شیب زیاد است، سرعت جریان و فرسایش در حداکثر می باشد بخش میانی (حوضه وسطی) شیب کمتری داشته و شاخه های خیلی کم و جریان آرام و بالاخره همراه با دشت سیلابی است.

برای تفسیر نحوه جریان، همچنین بر آورد فرسایش در یک آبخیز، شیب میانگین سطح حوضه اهمیت زیادی دارد. برای این منظور می توان از نقشه های شیب موجود استفاده کرد. روشهای دیگر نیز وجود

ساده ترین روش استفاده از فرمول زیر
می باشد:

$$S = \frac{\Sigma Lc \times E}{A}$$

S = شیب میانگین حوضه

LC = مجموع طول منحنی های ترازدر

محدوده حوضه

A = مساحت حوزه

E = فاصله منحنی تراز نقشه بر حسب متر

دبی یا بده رودخانه، طبق تعریف، حجم
آبی است که در واحد زمان از یک مقطع
مشخص رودخانه می گذرد و متوسط
آبدهی یک رودخانه در یک دوره
معین (روز، هفته، ماه و سال) دبی میانگین
گفته می شود دبی حداقل مقدار آب
رودخانه در خشک ترین مواقع سال و دبی
حداکثر، حداکثر آبدهی رودخانه
در پر آب ترین مواقع سال است.

اندازه گیری دبی رودخانه

با توجه به تعریف، دبی جریان در هر نقطه از رودخانه برابر است با حاصلضرب سطح مقطع جریان در سرعت آب که از آن عبور می کند. یعنی:

$$Q=AV$$

Q = دبی A = سطح مقطع V = سرعت
سطح مقطع جریان، سطح محصور مابین نیمرخ عرضی رودخانه و «تراز رودخانه» می باشد.

دبی پایه و رواناب مستقیم

آبی که در رودخانه ها جریان می یابد بصورت کلی از پنج طریق به آن می رسد که می توان آنها را به دو دسته تقسیم کرد. دسته اول شامل: بارش نهری، جریان سطحی و جریان زیر سطحی، یا جریان تاخیری است که به مجموع آنها رواناب مستقیم می گویند.

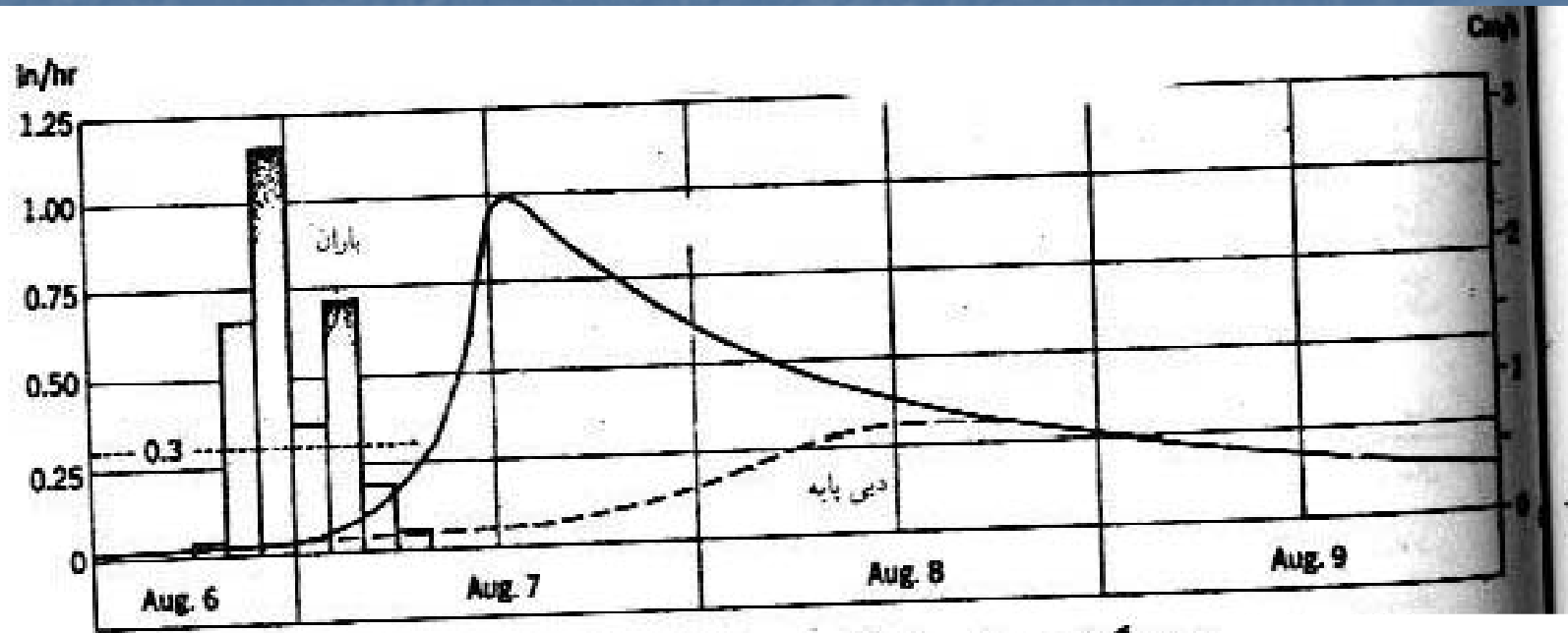
بارش نهری، یا باران یا برقی است که مستقیماً به روی رود باریده و بلافاصله به آن اضافه می شود. جریان سطحی، آن مقدار از باران است که بدون نفوذ در خاک در سطح آن جریان یافته و به آبراهه ها می رسد.

جریان زیر سطحی، بخشی از باران است که پس از نفوذ در خاک، در زیر لایه سطحی خاک روان شده و پیش از رسیدن به سفره های زیرزمینی به جریان آب رودخانه می پیوندند.

دبی پایه عمدتاً آبی است که از سفره
های زیر زمینی از طریق چشمه ها یا
راههای دیگر رودخانه را تغذیه
می کند، در بعضی نقاط ذوب تدریجی
برف و یا یخچالها نیز در تغذیه رودها
شرکت دارند که جزء دبی پایه
محسوب می شوند.

آب نگار یا هیدروگراف:

هیدروگراف نموداری است که تغییرات دبی رودخانه را نسبت به زمان نشان می دهد. چنین نموداری را می توان برای چند ساعت (در بررسی اثر یک رگبار) تا یکسال (در مورد مطالعه چگونگی جریان سالانه یک رودخانه) ترسیم کرد.

هیدروگراف چهار روزه یک رود و اثر یک باران ۷ ساعته در آن «۲۸»

رابطه بین بارش و جریان رودخانه ای
برای توصیف رابطه بین بارش و جریان
رودخانه ای شاخص های مختلفی وجود
دارد. ساده ترین آن بیان مقدار جریان
رودخانه ای، بصورت درصدی از کل بارش
حوضه در طول سال می باشد، این در واقع
واکنش هیدرولوژیکی سالانه یک حوضه
رودخانه ای می باشد.

اصطاح واکنش هیدرولوژیکی در مورد حالت
طغیان پذیر یک حوضه در مقابل یک بارش بکار
می رود که با فرمول زیر محاسبه می شود.

$$\text{مقدار روناب مستقیم} = \frac{\text{واکنش هیدرولوژیکی} \times 100}{\text{مقدار بارش}}$$

(در هیدرولوژی معمولاً هر گونه افزایش سریع
وقابل توجه آب رودخانه را طغیان می گویند.

شاخص جریان

رابطه بین دبی، بارش و سطح حوضه با شاخص جریان بیان می شود، این رابطه نسبت تخلیه سالانه به سطح حوضه می باشد که معادل ارتفاع متوسط آب جریان یافته از حوضه (بر حسب میلیمتر یا سانتیمتر) می باشد.

رابطه بین حداقل و حداکثر جریان
این رابطه که از تقسیم مقدار متوسط دبی
حداقل بر مقدار متوسط دبی حداکثر در طول
یک دوره معین بدست می آید، میزان بی
نظمی یا تعادل جریان آبر را در یک حوضه نشان
می دهد. این نسبت هر قدر به عدد یک نزدیک
باشد بمعنی نظم یا تعادل بیشتر در جریان
رودخانه در دوره مورد بررسی (مثلاً ماه یا
سال) است.

رژیم رودخانه ها

تغییرات سالانه میانگین متغیرهای اقلیمی یا هیدرولوژیکی را رژیم می گویند، رژیم یم رودخانه عبارتست از نوسان فصلی دبی آب آن که با میانگینهای ماهانه توصیف می شود. بدیهی است که رژیم هر رودخانه با نحوه تغذیه آن در ارتباط بوده و تابعی از شرایط اقلیمی ناحیه می باشد.

رودها اولیه به دو گروه ساده
و پیچیده تقسیم می شود که هر
گروه نیز تیپ های مختلف دارد:

الف – رژیم ساده
ب – رژیم پیچیده

الف- رژیم های ساده

در این رژیم ها، افزایش و کاهش سطح آب و تعداد طغیانهای برگ تابعی از رژیم دما یا رژیم بارش و یا هر دوی آنها می باشد. انواع مهم رژیم های ساده عبارتند از:

۱- رژیم بارانی بحری

۲- رژیم بارانی مدیترانه ای

۳- رژیم بارانی تروپیکال

۴- رژیم برفی کوهستانی

۵- رژیم برفی جلگه ای

۶- رژیم یخچالی

رژیم های پیچیده :

رژیم های پیچیده از ترکیب رژیم های ساده بوجود می آید و مخصوص رودهائی است که حوضه آنها وسیع بوده و در مناطق مختلف اقلیمی گسترده شده اند، در این رژیم ها، تنوع ویژگیهای مرفولوژیکی و زمین شناسی بر پیچیدگی آنها می افزاید.

فرآیندی را که در نتیجه آن آب
از سطح به درون خاک وارد
می شود نفوذ می گویند و جریان
آب را داخل خاک که در صورت
ادامه سرانجام به لایه های آبدار
می رسد با لفظ فرونشست بیان
می کنند.

انواع سفرهای آبدار

سه نوع لایه با سفره آبدار

دیده می شود:

الف- سفره آزادی یا باز

ب- سفره آویزان

ج- سفره تحت فشار یا محصور

الف – سفره آزاد یا باز

سفره های آزاد، لایه های آبداری است که بین آن و سطح زمین لایه غیر قابل نفوذی وجود نداشته باشد. به سطح حد بالائی آب در این سفره (منطقه اشباع) سطح ایستایی گفته می شود.

ب- سفره آویزان

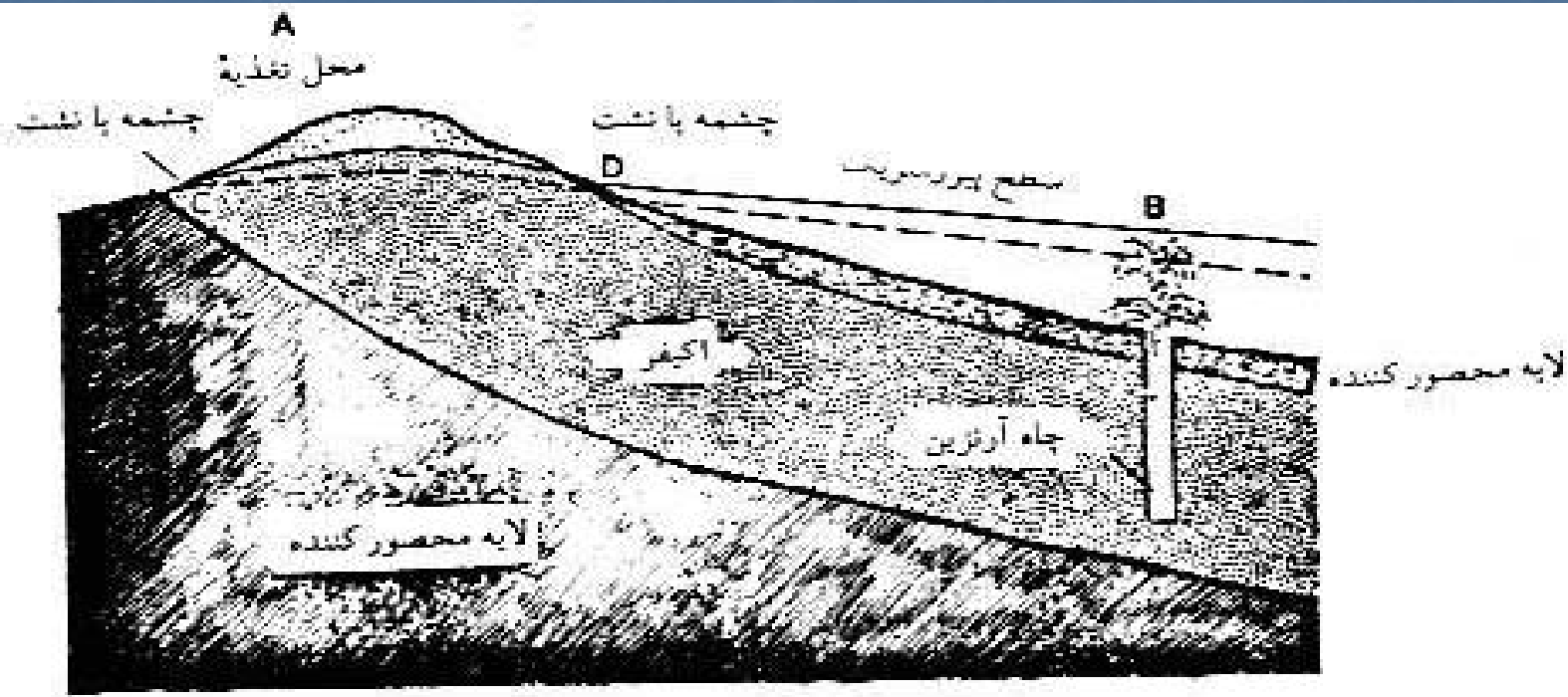
گاهی در بالاتر از سطح ایستایی سفره های آزاد لایه کم و بیش غیر قابل نفوذ کوچکی دیده می شود که آن نفوذی بصورت یک عدسی در روی آن یک سفره کوچک تشکیل داده است، به این پدیده سفر آویزان (یا سفره معلق) و سطح آب محدوده آنرا سطح ایستایی معلق می گویند.

ج- سفره های تحت فشار یا محصور

سفره تحت فشار یا سفره محصور، لایه آبداری است که بین دولایه غیر قابل نفوذ قرار گرفته و بسبب بالاتر بودن سطح ایستایی در محل تغذیه سفره، آب در سایر نقاط آن تحت فشار می باشد.

سطح ایستایی در سفره های آزاد و سفره های معلق در جائیکه سطح زمین را قطع می کند، باتلاق های و چشمه ها را بوجود می آورند.

منشاء چشمه های پر آب از سفره هائی است که در سنگهای آهکی پر حجم وجود دارند که آنها را چشمه های کارستیک می گویند.

سفرة تحت فشار و سطح پیزومتريك (۴)

www.salampnu.com

سایت مرجع دانشجوی پیام نور

- ✓ نمونه سوالات پیام نور : بیش از ۱۱۰ هزار نمونه سوال همراه با پاسخنامه
- تستی و تشریحی
- ✓ کتاب ، جزوه و خلاصه دروس
- ✓ برنامه امتحانات
- ✓ منابع و لیست دروس هر ترم
- ✓ دانلود کاملاً رایگان بیش از ۱۴۰ هزار فایل مختص دانشجویان پیام نور

www.salampnu.com